

* AVE *

Sveltic

MARIA

MAJ 1952.

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

Majnik - A.N.	129
Pismo Mariji /pesem/- P.Aleksander ofm ...	130
Krščanska mati - P.Odilo ofm	131
Materin Credo	132
Nogavice	133
Pot k Bogu - Priredil p.Inocenc ofm	134
Devica najmodrejša - P.Kazimir ofm	138
Ave Maria /pesem/- Limbarski	140
Novomašnika imamo - Fr.Nikolaj ofm	141
Češnjevo cvetje	143
Vitez naše ljube Gospe - Prev.p.Odilo	146
Baragovim življenjepiscem -P.Hugo ofm	149
Novomašniku /pesem/- P.Bazilij ofm	150
Po kraljestvu križa	151
Marija na Stari gori - Zdren	153
Lemontski odmevi	155
Kramljanje na zapečku	157

Urejajo in izdajajo

SLOVENSKI FRANČIŠKANI

v Združenih državah ameriških

Glavni urednik - Editor: Fr. Martin Stepanich OFM

Upravnik - Business Manager: Fr.Cyril Shircel OFM

*

Naslov - Address: AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois

Telephone : Lemont 873

*

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A. in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

*

Naročnina je Tvoj dar slovenskim fantom,
ki se v lemontskem semenišču pripravljajo
na duhovniški poklic.

Naročnikov in dobrotnikov se lemontska frančiškanska
družina spominja pri dnevni molitvah, zlasti pri
svetih mašah.

*

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Illinois

*

Published once monthly - twice in October - by the Slovene Franciscan Fathers,
Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross.

Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided
for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Majnik

Pa je spet prišel ljubi, lepi maj! Veseli smo ga, saj je spet zmagalo sončece nad mrazom in prineslo v naravo novo življenje, življenje cvetja in ptičjega petja. A verno srce ima še globlje razloge, da se veseli in raduje maja. Saj maj je za nas mesec ljubezni, milosti in posebnega blagoslova. Zato se tudi vsak majnik ponavljajo po katoliških cerkvah nenavadni prizori: veselo zvonjenje, pobožno petje, nebroj lučic, šopki dehtečega cvetja... In pa trume ljudstva, zbrane ob Marijinem oltarju, kipeči izrazi vdanosti in iskrenega navdušenja, ki ga pozna le katoliško srce. Naš pozdrav v maju velja Kraljici nebes in zemlje.

“S cveticami Te venčamo in z limbarji Te zaljšamo, pred Tvoj obraz poklekamo, usliši nas, Te prosimo!”

Že iz davnih časov so otroci Cerkve kar tekmovali med seboj, kako bodo bolj počastili božjo Mater. V zadnjem stoletju pa je to češčenje priklopelo do viška in razvilo svoje najlepše cvetove. Čim bolj se svet odtuja Bogu in Cerkvi, tem bolj raste v vernikih ljubezen do Marije. Pozdrav, ki je nekoč prišel iz angelskih ust v tihi sobici nazareški, ponavljajo danes milijoni in celo mlačna srca pritegnejo za seboj v to majniško razpoloženje.

Iz vseh slojev in stanov, iz vseh dežel prihajajo pozdravi in se lepo prelivajo v angelov pozdrav. Otroci in stare mamice, skrbne družinske matere in krepki očetje dela, fantje v viharju svojih let in plemenita dekleta - vsi hite k Mariji pred okrašeni majniški oltar. Celu grešnike in grešnice skrivnostno vabi in s silo kliče v hišo božjo, kjer poleg prestola božjega Sina žari slika nebeške Kraljice: polne ljubezni, usmiljenja in odpuščanja do vseh, ki se ji približajo.

Mična legenda pripoveduje, kako gre naša ljuba Gospa vsak večer preko vse zemlje. S tihimi koraki potuje skozi mesta in vasi, preko gora in dolin in deli materin blagoslov vsem trudnim in trpečim na zemlji. In božji angelci jo spremljajo ter trosijo na zemljo rože spanja, da prineso olajšavo in za nekaj uric vsaj pozabljenje težav. Tedaj povsod nastane tihota in večerni mir. Ljudje pa pozdravljajo Mater božjo z angelskim češčenjem, da ji povsod zadoni na uho pozdrav: “Zdrava Marija!...” Končno se naša Gospa vrne domov in ves angelski zbor se razveseli. Nebeška vrata se odpro in lepota nebes se pred nočjo še enkrat razlije čez širni svet in pozlati v prelepi večerni zarji vso zemljo. Tedaj Marija še zadnjič

dvigne svoje materine roke in blagoslovi vse, ki prebivajo tam doli v solz-ni dolini in so njeni otroci. . .

Tako legenda. V njej je lepa, globoka resnica. Ta namreč, da je Marijina ljubezen večna, da se nas v nebesih spominja in prosi za nas. S kolikšno ljubeznijo so se svetniki posvetili službi Njej! V nežni ljubezni so ji dajali najlepša imena. Eni so jo imenovali Mater in se jim je res povsod izkazala kot mater. Drugi so ji rekli Nevesta in nebeška Prijateljica - Marija je pritegnila njihova srca k sebi. Tretji so jo imenovali za Sestro in prišla jim je na pomoč kot skrbna sestra.

Tudi mi se skušajmo v tem mesecu znova navdušiti za večnolepo, pristrčno ljubezen do Marije! Kjer koli smo, sami ali v družbi, v veselju ali trpljenju, nikoli naj nam ne izgine Marijina slika izpred oči! Nobena beseda, noben pogled, nobena misel, nobeno dejanje naj ne žali naše nebeške Matere!

Marijino sliko nosimo v srcu, pa tudi v stanovanju ji določimo častno mesto! Sleherno slovensko hišo po tujem svetu mora krasiti lepa Marijina podoba! Njen Materin pogled bo blagoslavljal naše delo. Naši predniki so radi krasili njive in gozdove, travnike in ceste z Marijinimi kapelicami. Tako so imeli Marijo vedno pri sebi, tudi pri delu. Vsak hip so lahko pogledali nanjo in govorili: "Glej, Mati, tudi ti si morala nekoč služiti vsakdanji kruh!" Posnemajmo jih in nikdar ne pogledjmo Marijine slike brez pristrčnega pozdrava nebeški Mamici.

V maju bo naša ljubezen še večja. Pred Marijino sliko doma ali pa v cerkvi se bomo zbrali prav vsak dan h kratki šmarnični pobožnosti. Kdo ne bi imel dnevno nekaj minut časa za najlepšo in najboljšo Mater?! Ona pa nas bo v teh kratkih trenutkih, ki jih ji v otroški ljubezni posvetimo, blagosloвила s svojo materino in kraljevsko roko!

A.N

Pismo Mariji

Materi božji bom pismo napisal,
milostni Sestri vseh naših domov.
Nje si vse duše, vse roke želijo,
njena je hiša in njen je naš krov.

Mati Marija je potnica sveta,
pisemca nosi vseh krajev zemlje.
Pisemca nosi in pisma odpira,
prošnje polaga na božje srce.

Tole ti pišem; Preprosi Očeta!
Dal nam dobroto je, dom in denar.
Kaj nam bo dom, denar in dobrota,
če nam ne da še največji svoj dar?

Dar blagoslova in svete besede
mislim najglobljam, najtišjim željam,
vsakemu delu in vsaki molitvi,
vsemu veselju ~ še grenkim solzam.

P. Aleksander ofm

Krščanska mati

P. Odilo OFM

Matere vladajo svet. One vodijo usodo domov, ki so vsak mali svet zase. Ti domovi ne bodo nikdar boljši, če ne bodo dobre matere. Zato se Bog zanaša na matere, da bodo ohranile Kristusa v svetu, v domovih in naših srcih.

Domača vzgoja. Cerkev in šola, duhovnik in učitelj, vsi si prizadevajo oblikovati značaj mladine. Toda vsak odrasel človek hrani v svojem srcu najbolj živo spomin na to, kar sta doma delala oče in mati in ne toliko, kako sta ravnala duhovnik ali učitelj v šoli. Duhovnik se lahko na vso moč trudi onih 45 minut krščanskega nauka, da bi prepričal fantiče in dekličice, naj vedno govorijo resnico in priznajo, kadar so pogrešili, četudi bi zaradi tega morali trpeti. Ko pa se otroci doma vsedejo okrog mize k večerji, slišijo mater, ko je povedala laž. In v teh nekaj sekundah je uničeno vse duhovnikovo delo pri krščanskem nauku. Vse je izbrisano, kot bi zameglilo z dihom ogledalo.

Slavni možje in velike žene niso toliko proizvod šole, kot pa cvetka dobrega doma. Prvi korak vzgoje je storjen doma. Ali bolje rečeno: temelj postavlja mati.

Zakaj tako? Zakonske žene je Bog posebno odlikoval z dostojanstvom materinstva. Naša duhovna mati, katoliška Cerkev, se zaveda velikih materinih odgovornosti in zato jim hoče pomagati. Pred nekako sto leti, v maju 1850., je bilo v francoskem mestu Lille ustanovljeno pr-

vo društvo krščanskih mater. To ustanovo je potrdila tudi Cerkev. Njen namen je, da matere molijo ena za drugo, na svojih sestankih pa obravnavajo razna razna vzgojna vprašanja. Namen je torej duhovni in ustanova je postavljena pod mogočno varstvo Žalostne Matere božje. Organizacija stremi za tem, da vzgoji res dobre matere, prave prve učiteljice otrok; matere, ki bodo postavile trdnjave, iz katerih bodo izšli odločni in idealni katoliki.

Vinska trta in mladike. Leto za letom je naraščalo število članic in organizacija se je razširila po vsem svetu. Na tisoč in tisoč krajih se zbirajo matere na svoje sestanke, kjer obravnavajo pereča družinska vprašanja. Vedno opravijo tudi posebne društvene molitve. In vsa ta posamezna Materina društva so združena v veliko družino, ki se imenuje nadbratovščina. Za Združene države ima nadbratovščina sedež pri očetih kapucinih v Pittsburghu, Pa. V njej je včlanjenih že okrog 1500 podružnic. Kot vinska trta in njene mladike. Vse članice velikanske družine so deležne vseh zaslug in dobrih del cele organizacije. V tem pa je velik duhovni zaklad.

Ustnice vseh krščanskih mater po vsem svetu se premikajo in šepetajo gorečo molitev: "Marija, pomagaj mi, da bom postala dobra mati!" Res potrebna molitev, zakaj svet je tak, kakršne so matere. Ni

zastonj zaklical blaženi papež Pij IX. v svet: "Dajte mi krščanskih mater in prenovil bom ves človeški rod!"

Vsaka slovenska mati naj bo članica Materinega društva svoje župnije!

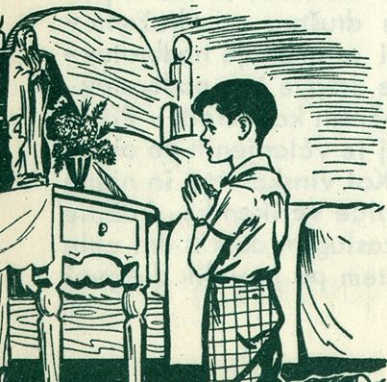
Materin Credo

VERUJEM, da so v vsakem otroku neskončne zmožnosti za dobro ali za slabo in da na otroka silno vpliva njegova okolica. Predvsem odločajo bodoči značaj otroka vtisi nežnih detinskih let.

VERUJEM, da je treba otroku povedati, naj si izbere vselej to, kar je dobro, pravo in lepo. Poučiti je treba otroka, da more in mora tudi doprinesti k sreči svojega bližnjega z besedo in z dejanjem.

VERUJEM, da je treba otroku vzgojiti razum in voljo. Verujem pa predvsem v vzgojo duše. Iz te vzgoje pride pravo življenje in pravi, resnični blagoslov, ki prinese sadove Duha: ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, milosrčnost, dobrotljivost, prizanesljivost, krotkost, zvestobo, zmernost, čistost, resnico, pravico, vero, upanje in spoštovanje do Boga ter obzirnost do ljudi.

Taka je VERA dobre katoliške matere!

Nogavice

Mater je kar vleklo k svojemu sinu - vojaku. Dobila je sporočilo, da leži ranjen v vojaški bolnišnici. Težka in dolga je bila pot do tja, a materino srce je bilo prepolno ljubezni, da bi ostala doma. Preveč je hrepenela po sinu, da bi se bala težav dolgega potovanja. Zvečer je že stopila v staro, sivo poslopje z rdečim križem na pročelju. Z drhtečim glasom je vprašala po sinu in peljali so jo k njegovi postelji.

Moj Bog, kako se je prestrašila uboga mati, ko je zagledala njegova izmučena, bleda in upadla lica. In te oči, te sinove mile oči! Kako so svetlo in jasno sijale! Kje je zdaj njih lesk in smehljaj?...

Zajokala je uboga mati. Sin pa jo je tolažil: "Ne žaluj, mamica! Vesela bodi z menoj vred! Glej, drugim materam so sinove ubili, jaz pa bom še ozdravel..."

Mati si je obrisala solze in se rahlo nasmehnila. Spomnila se je, da je sinu nekaj prinesla. Vzela je iz torbice volnene nogavice in jih podala sinu: "Na, dete moje! Sama sem jih spletla zate, sinko!"

Žalostno se je nasmehnil bolnik. Mati pa je že odgrnila njegovo odejo, dabi mu takoj obula nogavice. Tedaj pa je videla, da je sin - brez nog. Sovražna mina mu jih je odtrgala...

Niti glasu tožbe ni bilo iz materinih ust, kajti bolečina njenega srca je bila prevelika. Onemoglo se je zgrudila na sina in tiha solza materinske ljubezni ji je posrebrila vela lica.

Velika je bila žrtev slovenske matere za domovino. Večja je bila njena bolečina kakor sinova. Samo močno materino srce jo je moglo prenesti.

Znani borec za versko svobodo proti hitlerjanskemu nasilju, münsterski škof in poznejši kardinal Maks Gallen, je dal ob priliki svojega škofovskega posvečenja tiskati spominske podobice. Imele so tale napis: "Sem trinajsti otrok v družini. Večno bom hvaležen svoji zlati, dobri materi, da je imela toliko poguma in še mene kot trinajstega otroka sprejela od Boga. Brez tega njenega pristanka danes ne bi bil duhovnik in škof."

Res junaškega poguma in nesebične ljubezni je pogosto treba, da krščanske matere zvesto izvršujejo svoje dolžnosti materinstva: da najprej otroke sprejmejo, kakor jim jih Bog pošlje, potem pa jih požrtvovalno vzgajajo v dobre ljudi in prave kristjane. Od takih mater v največji meri zavisi bodočnost naroda.

Na materinski dan bomo prosili Marijo, ki je tudi sprejela poklic materinstva in postala vzor ter pomoč vsem krščanskim materam, naj vlije vsem našim materam poguma, zaupanja in požrtvovalne ljubezni, da bodo zvesto izvrševale svoj lepi poklic.

V zmešnjavi končane vojne
je Martin Bormann našel Boga

Pot k Bogu

Priredil p. Inocenc OFM

p

Zadnji, ki je videl Adolfa Hitlerja, predno je obupani in nad svojim porazom razočarani Führer napravil samomor, je bil njegov najožji sodelavec Martin Bormann. Pravijo, da je bil Bormann eden izmed zadnjih, ki so bežali iz gorečega in opustošenega Berlina po zadnji še nezasedeni cesti. Nekateri trdijo, da je danes na varnem, drugi pa mislijo, da so ga podrle ruske strojnice med razvalinami nacistične prestolice. V Nürnbergu so ga zdvanajstimi ostalimi nacističnimi glavnimi zločinci v njegovi odsotnosti obsodili na smrt. Doslej za njim še niso našli nobenega sledu.

Martin Bormann je sovražil Boga. Ni mu bilo enakega v uničevanju starodavne nemške verske tradicije. Z nogami je teptal pravice vseh cerkva, kakor je tudi pohodil in uničil pravice nešteti nedolžnih človeških življenj. Odgovoren je za tisoče in tisoče krivičnih usmritev.

risilili so me, da opišem svojo pot k Bogu. Napisal sem jo in ni mi žal, da sem jo prehodil, četudi je bila zame trpka in naporna. Danes se veselim vsega, kar sem doživel, ker vidim, da me je Bog vzgajal zase...

Rodil sem se dne 14. aprila 1930. kot sin protestantskih staršev. Ko so mi dajali ime, me je držal v naročju kot boter - Adolf Hitler. Štiri leta pozneje je oče vso našo družino uradno izbrisal iz protestantske občine ter prav ves svoj vpliv uporabil in usmeril v to, da otroke vzgoji ateistično. Vsa moja mladost je bila popolnoma brez vere.

Deset let pozneje, v letu 1940., me je oče poslal v Feldafing na Bavarsko, v posebno šolo, kjer so vzgajali le otroke najvišjih uradnih slojev nacistične partije. Vsa vzgoja je temeljila na nacističnih principih in največja važnost se je polagala političnim vedam in vojaški izvežbanosti. Tu se o veri ni Boga ni nikdar govorilo, razen z zaničljivim nasmeškom o "stvari, ki jo je treba iztreti in uničiti".

Feldafing so smatrali kot vzor nacistične šole in mojoče je bil nanjo ponosen. A v resnici je bil strašen kraj. Gojenci smo rastle brez vsakih moralnih načel. Izmikali smo se od puka ob vsaki priliki in se nam niti ni bilo treba bati kazni, ker so se učitelji bali naših staršev. Vse naselje smo ustrahovali ter kradli sadje in podobno pri sosedih, najraje pa od krajevnega župnika. Še zdaj vidim žalostni obraz revnega duhovnika, ko nas je zagledal na svojem vrtu. Mi pa smo se mu smejali in metali vanj ogrizke v zavesti, da nam nič ne more. Za nami stoji

protiverska postava, za njim pa le njegove molitve in potrpežljivost. Pa to so najbolj nedolžne iz moje mladostne vzgoje.

Prišli so časi, ko so se nemške zmage že spreminjale v strašne izgube. Morala med nami pa je padla še niže. Celo tatvine v šoli so postale nekaj vsakdanjega. Toda zavezniške čete so se bližale in v aprilu 1945. je bil naš razred poslan na Brennerski prelaz. Tam pa so nam povedali, da smo razpuščeni in naj gre vsak na svoj dom. Naročili so nam še, naj držimo medsebojno zvezo in naj bomo pripravljene na podtalno gibanje. Pa tega nihče več ni poslušal.

Dne 30. aprila 1945. se je zame začela trpka pot. Hihče več ni obračal posebne pažnje na sina enega najuglednejših prvakov nacistične Nemčije. Postal sem brezdomec, bežeč iz kraja v kraj, vselej le en korak pred zavezniško tajno policijo in ječo. V Tirolah sem zvedel, da je veliki in oboževani Hitler mrtev. Rekli so mi, da je umrl v zgodnjem jutru 29. aprila. "Padel je s svojimi zvestimi tovariši," je poročalo tajno glasilo partije. Ker sem vedel, da je bil s Hitlerjem tudi moj oče, me je mrzlo spreletelo: torej je tudi oče umrl med razvalinami gorečega Berlina...

Moja trudnost in vera v zmago nacistične religije je bila do skrajnosti omajana. Izgubljal sem tla pod nogami ter se boril sam s seboj, da si nisem vzel življenja. Zlomljen telesno in duševno sem iskal sveta pri očetovem zaupnem tajniku, ki se je skrival v Hitlerjevih gorskih utrdbah. A Dr. Helmut von Hummel mi ni dal nič drugega kot ponarejeno legitimacijo. Tako sem iz petnajstletnega sina ene izmed najvišjih nacističnih glav postal neznan Martin Bergmann. Ostro so mi nasvetovali, naj se čim preje odstranim iz kraja.

Tedne in tedne sem se potikal po gorah od pastirske kočice do kočice kot srna pred lovci. Bil sem izmučen in domotožen, ranjen v svojem ponosu. Kamor koli sem se obrnil, povsod so

Tudi
"večni"
Berlin
je našel
svoj konec
v tem,
kar je
pripravil
tolikim
drugim
mestom

Lansko leto je Martin Bormann mlajši, sin nacističnega zločinca, dopolnil enaindvajseto leto. Bog si ga vedi katera skrita duša, morda preganjana od njegovega lastnega očeta, je žrtvovala zanj svoje trpljenje in ga vrnila Bogu. Martin študira bogoslovje v semenišču misionarjev Srca Jezusovega blizu Ingolstadta v Južni Nemčiji. Čeden fant je, da bi ga njegovi nekdanji sočlani Hitlerjeve mladine skoraj več ne spoznali. Visok po postavi in enakomerno razvit, temnih oči po materi. Prvi pogled nanj ti napravi vtis resnega mladeniča, ki ga je trpljenje bogato izučilo.

Na vprašanje milijonov ljudi, ali oče še živi, je fantov odgovor vedno isti: "Res ne vem! Če je moj oče še živ, tedaj trdno upam, da ga bo Gospod pripeljal nazaj na krščansko življenjsko pot!..."

Father Hanne, predstojnik semenišča in eden Martinovih učiteljev pripoveduje o njem, da so malo upali, ko so pred štirimi leti zagledali

mladega Bormanna pred semeniškimi vratmi. "Toda kaj kmalu smo morali spremeniti svoje mnenje, kajti fant je pokazal toliko dobre volje, kot malokateri kandidati, " je zaključil pater.

Mladi Bormann zelo nerad pripoveduje o sebi. Bolijo ga razne časopisne storije o njegovi družini. "Saj ni res! Neumnosti pisarijo, " je že večkrat trpko pripomnil. "Izmučen sem že od vsega tega!" Na prošnjo predstojnikov pa je sam opisal na kratko svojo življenjsko pot, ki jo tu priobčujemo v slovenskem prevodu.

Kaj se je zgodilo z Bormannovo družino? Štela je osem članov. Mati Gerda, temna, visoka in močna žena, je ob koncu Hitlerjeve Nemčije dosegla italijansko mejo v tirolskih planinah. Mučil jo je rak na želodcu in sprejela jo je vojaška bolnišnica v Meranu (Južne Tirole, Italija). Tam je po šestmesečnem trpljenju tudi umrla. V istem času je umrl njen najmlajši otrok.

V svoji zapuščenosti je imela Gerda Bormannova le

bile zavezniške čete. Nato sem zbolel. Dobil sem zastrupljenje od skvarjenih vojaških konzerv. Moral bi se nekam zateči in najti skrivališče ter vsaj malo tolažbe. A pred mano je bila le črna noč, kajti vere v Hilterja in v njegovo čudežno orožje nisem imel več. Pri mnogih kmetih sem prosil sprejema, pa nihče ni maral za nacističnega begunca. Ni bilo varno, saj so v hribih že ponehaval zadnji streli upornih SS-edinic. Večkrat sem obstal nad gorskimi prepadi in vselej se mi je zdelo, da ni rešitve razen - samomora...

Pa sem končno le našel streho.

"Delo usmiljenja je. Naj bo za danes! Kaj misliš, Klavs?" je rekla kmetica svojemu možu, pri tem pa nezaupno pogledovala name, bolnega in boječega fanta na pragu. Več mesecev sem ostal pri kmetu Hohenwarterju in njegovi ženi. Opomogel sem si in postal domač. Bil sem na varnem kot hlapček, za katerega ne ve nihče.

Delo je bilo precej lahko. Časa sem imel dovolj in tako sem v čistem gorskem zraku našel zopet sam sebe. V kmečki hiši sem prišel prvokrat v stik s krščanskim mišljenjem. Sprva sem se smejal "neumni veri" svojih gostoljubnih a preprostih gospodarjev. A hitro sem se prisilil spoštovati njih notranje prepričanje. Zavedel sem se, da me je Hohenwarter vzel pod streho le zaradi nauka svoje vere, ki mu narekuje ljubezen do sočloveka, ustvarjenega po podobi božji. Čutil sem moč, ki so jo ljudje dobivali tam, kjer sem jaz gledal le otroško bajko. Postajal sem vedno bolj radoveden in končno sem segel po starih verskih koledarjih, ki sem jih našel v hiši. Vse sem prebral, nato pa začel prebirati - sveto pismo... Prvikrat v življenju. Od strani do strani sem listal, a moj duh je bil še preveč zastrupljen. Zdelo se mi je, da berem knjigo pravljic in bajk, a vendár poučnih in prepričljivih. Nisem še mogel razumeti, kako morejo ljudje imeti te storije za resnične in dobiti iz njih celo nauk za življenje.

Nekega dne je prišel na kmetijo mlad duhovnik. Pripovedoval je o grozotah nacističnih taborišč, o množicah ujetnikov, umrlih od bede in lakote. Najraje bi zakričal: "Lažnik! Vse je le laž in prevara!" Saj nisem mogel verjeti vse te strahote. Vendar me je kar nekaj privlačevalo k neznanemu duhovniku.

Umaknil sem se, da bi bil sam, pa je prišel za menoj. Govorila sva nekaj časa in zdi se mi,

da je čutil, kaj se je godilo v meni. Ko sva se poslovila, mi je pogledal globoko v oči in mi rekel: "Gospod te ne bo pozabil! Zaupaj vanj!"

Vesel sem bil, da sem se ga znebil, a v svojih mislih sem se zopet in zopet vračal k njemu. Prvikrat se mi je zgodilo, da sem začel trezno presojsati krivdo nacizma.

Proti koncu 1946. sem se preselil k drugemu kmetu, ki pa je bil katoličan samo po imenu. Ure in ure sva presedela skupaj in govorila o nacizmu. Zidala sva nacistične gradove v oblake in si želela njegove zmagoslavne vrnitve. A moja vera v zmago je bila omajana.

V zgodnji pomladi 1947. sem se ponovno selil k prvemu gospodarju. Gospodinja je še vedno hranila razne koledarje in druge knjige. Ko sem listal nekega dne iz dolgočasja po njih, mi je padel v oči tale stavek: "Od Tebe zavisi, ali bo Bog nekoč Tvoj strašni Sodnik, ali pa milostni Odrešenik. Ne moreš ubežati svojemu Bogu!..." Te besede so me zaskелеle prav v dnu srca. Čutil sem se osramočen in solze so mi privrele iz oči. Od tega trenutka dalje sem se zatopil vase in začel premišljavati...

Bila je nedelja, mrzel marčev dan. Tri ure sem gazil po zmrzlem snegu skozi alpsko planjavo proti cerkvi Maria Kirchenthal. Po cerkvenem opravilu sem se najprej nekoliko pogrel v vaški gostilni, nato pa sem se napotil proti duhovnikovemu stanovanju. Obotavljal sem se: nekajkrat sem šel mimo vrat ne da bi potrkal in vstopil. Duhovnik pa me je verjetno videl skozi okno, kajti sam je odprl vrata in me povabil v župnišče. Vstopil sem s sklonjeno glavo in stal sem pred duhovnikom ne da bi vedel prav začeti. Vzpodbudil me je in počasi sem izbruhal pred njim vse svoje predsodke in dvome. Dolge štiri ure sva se pogovarjala.

Od takrat sem prihajal vsako nedeljo k Mariji Krichenthal, kjer me je duhovnik poučeval o veri. Četrtega maja sem bil pogojno krščen (saj nisem vedel, če me je oče dal krstiti), bil sem pri sveti spovedi, sprejel sem prvo sveto obhajilo in zakrament svete birme. - - -

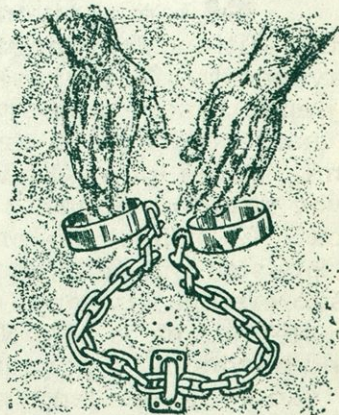
Leta 1949. sem po dolgem času prejel prvo pismo domačih. Pisala mi je sestra Eicke. Ves sem bil srečen, ko sem ga zagledal, a izkazalo se je, da je bilo prav to pismo zame - pot v trpljenje. Eicke je naslovila pismo na "Martina Bormanna" in me s tem izdala. V poštarja preoblečen detektiv me je takoj aretiral. Več kot

enega prijatelja. Zanj se je namreč zavzel vojaški kaplan Father Theo Schmitz. Bolna žena ga je na smrtni postelji prosila, če bi sprejel v varstvo njene otroke. Po njeni smrti je duhovnik res poskrbel zanje in ter jih razdelil dobrim družinam po Južnih Tirolah, kjer so še danes.

Father Schmitz je ponosen na lep duhovni napredek svojih varovancev. "Ni ne prokletstva na Bormannovih otrocih," je izjavil časnikarjem. "Bog jih je vodil čudovito doslej in upam, da pravi mir ne bo nikdar več izginil z njihovih obrazov... Najhujša stvar bi bila morda zanje vrnitev očeta."

Za sveto leto so bili Martin, Eicke, in Irma na obisku pri svetem očetu. Ena izmed sester, ki je še protestantka, mu je povedala, da je že trdno odločena vrniti se v vero svoje matere.

Father Schmitz pravi, da Bormannovi nimajo nikakih skritih zakladov, kakor tolikokrat poročajo razni časopisi. Zavezniki so v glavnem stanu nacističnega generala Hoferja res našli pet skrinj Bormannove zasebne

lastnine. Toda vseh pet za-
bojev je izgnilo. Pozneje
se je izvedelo, da je neka
založba v Tangieru v Severni
Afriki plačala nič manj kot
9.000 dolarjev za objavo
pisem med Bormannom in pa
njegovo ženo Gerdo. Torej
je nekdo v posesti teh zabo-
jev, ki so vsebovala tudi to
korespondenco. "Nekdo je
dobro zaslužil, toda žal ne
Bormannovi otroci," je dejal
novinarjem Father Schmutz.

Gospod se poslužuje raz-
nih potov, da vodi k sebi!

šest mesecev sem presedel v zaporu. Neusmi-
ljeno so me izpraševali vedno eno in isto: "Kje
je oče?..." Hoteli so me pripraviti do izjave s
čokolado, cigaretami, omotičnimi sredstvi.
Sredi noči so me budili, mi prižigali pred očmi
raznobarvne luči ter izpraševali eno in isto. A
brez uspeha, ker resnično nisem vedel odgovora
in ga še danes ne vem.

V šestmesečnem zaporu je v meni dozore-
la misel. Čim so me izpustili, sem se napotil
v semenišče misijonarjev Najsv. Srca. Ali me
bodo sprejeli? Bodo hoteli sina nacističnega
prvaka, z brezversko vzgojo?...

Letos bodo pretekla že tri leta, kar sem
končal leto poskušnje v njihovem noviciatu. Zdaj
sem v prvem letniku bogoslovja. Pravijo, da
me bodo poslali na druge univerze, sam ne vem.
Pričakujem z velikim upanjem le eno - da me
posvete v duhovnika.

Govorijo, da je bila naša družina bogata.
Pa me ta stvar ne zanima. Vzdržuje me le ne-
omahljiva vera v Zveličarja, moj cilj pa je ta,
da postanem misijonar v družbi Najsv. Srca. Da
mi Bog podeli milost doseči ta vzvišeni cilj, za
to vedno molim in prosim.

Devica najmodrejša

P. KAZIMIR ofm

Stem nazivom pričenjamo
drugo kitico Marijinega litanjskega
slavospeva. V njej skušamo najti
najlepše bisere njenega devištva in
se nanje opiramo s svojimi prose-
čimi "Prosi za nas!" Vseh šest na-
zivov se zato pričenjajo z besedo "De-
vica". V njih se hočemo omejiti le
na proslavo in češčenje njenega de-
viško čistega življenja dekliških let.

Res je, da je bila Marija Devica
pred porodom, v porodu in po poro-
du vse svoje življenje do smrti. Ta-
ko lahko govorimo o njej kot Devici

tudi ob dogodkih poznejših let. Ven-
dar je vse, kar je vršila pozneje,
vršila bolj kot Mati Jezusova, Mati
Odrešenikova in Mati božja, ne le
kot Devica.

Jasno je, da se ta litanjski na-
ziv nanaša na Gospodovo priliko o
desetih devicah, ki so šle ženinu
naproti. Med njimi jih je Gospod pet
pohvalil, da so bile modre, in sicer
zato, ker so bile previdne. Mislile
so tudi na možnost, da se ženin za-
kasni in so zato vzele s seboj več
olja.

Tem modrim devicam primerja naš naziv Marijo in jo imenuje ne samo modro, temveč najmodrejšo. To pa ne le med temi modrimi petimi devicami, temveč najmodrejšo tudi med vsemi modrimi devicami človeškega rodu.

Res je, da je bila Marija od vekomaj izvoljena božja Mati. Vendar je pa tudi res, da je morala kot človek s tem božjim izvoljenjem sodelovati. Res je bila brez madeža spočeta, a vendar je bila človek. Zato si je morala toliko božje odlikovanja zaslužiti, kakor pojemo v velikonočnem spevu: "Raduj se, Kraljica nebeška, aleluja, zakaj On, ki si Ga bila vredna nositi, aleluja, je vstal, kakor je rekel, aleluja..."

Zato ji v tem nazivu povemo, kako občudujemo njeno izredno dekliško modrost, najlepši biser njene mladosti, da se je že v zgodnjih letih posvetila Bogu z zaobljubo vednega devištva in si tudi s tem zaslužila božje materinstvo, o katerem takrat še niti slutiti ni mogla. Bila je najmodrejša Devica, da je že v nežni mladosti iskala v vsem samo Boga, vse svoje življenje usmerila samo v Boga, vršila vse samo za Boga in po božji volji, da, celo svojo mladost posvetila v službi Bogu.

Že v najnežnejših letih je zapustila dom svojih staršev in odšla v tempelj, kjer so potekala leta v delu svetih obrednih oblačil in krasi tvi hiše božje. S poslušanjem judovskih učениkov se je potapljala njena duša v skrivnosti božje. Ob napovedih prerokov je hrepenela, da bi že skoraj prišel oni veliki čas, ko bo nastopil Mesija s svojim božjim kraljestvom.

S tem litanijskim nazivom ji povemo, da je občudovanja vredna njena modrost, ki jo je privedla do zaobljube kljub temu, da je bilo to med judovsko žensko mladino skoraj nekaj nezaslišanega. Vedela je, kaj je s tem v zvezi: odpovedala se je s

tem upanju, da bi postala mati napovedanega Odrešenika. A njena modrost je bila dovolj velika, pa tudi dovolj močna, da je gledala samo na Boga in na službo Njemu, nase pa pozabila. Hotela je samo to, kar je vedela, da je Bogu všeč. A ravno s to zaobljubo je nevede sodelovala v božjimi večnimi sklepi tudi glede sebe same. Ko bi ne napravila zaobljube, bi bila morda zamudila kraljevo ženitnino božjega materinstva. Tako pa je pokazala, da je resnično Devica najmodrejša.

Sto zaobljubo je Marija prestala tako preizkušnjo, da je z njo Bogu nekako dokazala, da je ne samo vredna tolikega božjega zaupanja,

Najboljša Mati

temveč je tudi zmožna velike naloge božje Matere in jo bo s svojo modrostjo izvršila v najpopolnejši meri. To je bila najvišja čast, ki je sploh mogla biti kdaj izročena človeku. Zato pa ji je nalagala tudi najvišje in najtežje odgovornosti pred Bogom in pred vsem človeštvom. Šlo je za vredno Mater Bogu-Sinu, za Mater vsega človeškega rodu, za Kraljico nebes in zemlje...

O vsem tem, kakor rečeno, Marija tedaj niti slutila ni. Samo njena modrost, vse samo za Boga in kakor Bog hoče, jo je usposobila, da je vse prav uredila in izvršila.

S tem nazivom povemo Mariji, kako smo ji tudi hvaležni zato njeno modrost. Za nas in zaradi nas je postala božja Mati, za nas in zaradi nas je bilo tudi njeno devištvo, s katerim si je zaslužila to neizmerno čast. "Zato, Devica najmodrejša," ji s tem nazivom govorimo, "strmimo nad tvojo modrostjo in te zaradi nje častimo in poveljučujemo. Čutimo, da imamo pravico obračati se nate s prošnjami. Prosi za nas!..."

Modrost "Device najmodrejše" pa je zgled. Je kakor mogočno sonce na nebu človeškega rodu, ki s svojimi žarki osvetljuje pot zlasti vsakega krščanskega ženskega življenja v predzakonskih letih. "Dajte mi dobrih krščanskih mater, pa vam bom obnovil ves človeški rod!" je zaklical papež Pij IX. Res dobre krščanske matere pa more človeški rod dobiti samo iz vrst "modrih de-

vic": iz deklet, ki bodo res razumele Marijino modrost in se zavedale, da gredo s svojo mladostjo nasproti Bogu, ki jim bo izročil v varstvo, vzgojo in v zveličanje neumrjoče duše otrok. Samo dobro drevo rodi dober sad. Kako pa naj matere rode svetu "dober sad" nepokvarjene mladine, dobro vzgojenih otrok, dobrih članov človeške družbe, če so same malopridno drevo, ki se je pokazilo v dekliških letih? Devica najmodrejša kliče zato za seboj vso krščansko žensko mladino, naj ji sledi v njeni modrosti, s tem pa tudi v čistosti mladih let. Le s čisto mladostjo bo zaslužila in vzgojila ženska mladina matere po božji volji, blagoslov za otroke, blagoslov družin in srečo človeškega rodu.

Modrost "Device najmodrejše" je pa tudi za nas vse kot sonce svetel zgled, ki vse kliče za seboj. Za nas vse je prav tako nujno potrebna prava božja modrost, ki v vsem išče najprej Boga, vse presoja in vrši samo v luči božjih nauk in zapovedi, ki vse posvetno podredi božji volji in Njegovi službi. Saj morabiti življenje slehernega kristjana tako usmerjeno.

Ko torej s tem nazivom častimo Marijo - Devico najmodrejšo zaradi njene prave modrosti, mislimo na vse to, zlasti pa tudi nase in jo prosimo ponižno daru modrosti.

"Devica najmodrejša, prosi za nas!"

Ave Maria

Na gorici je večerni
ave zazvonilo,
tisoč cvetk se je Mariji
v slavo priklonilo.

Tisoč rok se je pobožno
ji na čast sklenilo,
tisoč src se je v molitev
zbrano zatopilo.

Tiha noč je božje lučke
njej na čast prižgala;
sladko bo pod njenim varstvom
slednja stvar zaspala.

Novomašnika

imamo

Fr. Nikolaj ofm

Sveti Janez Vianej je nekoč v pridigi govoril o duhovniškem stanu. Takole je opisal duhovnikovo veličino: "Ne morete misliti niti na najmanjšo dobroto božjo, ne da bi pri tem mislili tudi na duhovnika. Darovi, ki jih daje Bog, bi brez duhovnika ne mogli koristiti. Kaj bi nam koristila hiša, ki bi bila polna zlata, če ne bi bilo nikogar, ki bi odprl hišna vrata? Duhovnik ima ključe do nebeških zakladov. On odpira vrata, on je Gospodov hišnik in oskrbnik Njegovih posestev. Tudi ko bi bilo tukaj navzočih dve sto angelov, ne bi mogli dati odveze. Vsak duhovnik pa, tudi najpreprostejši, lahko to stori. Le on vam more reči: Pojdi v miru, tvoji grehi so ti odpuščeni!..."

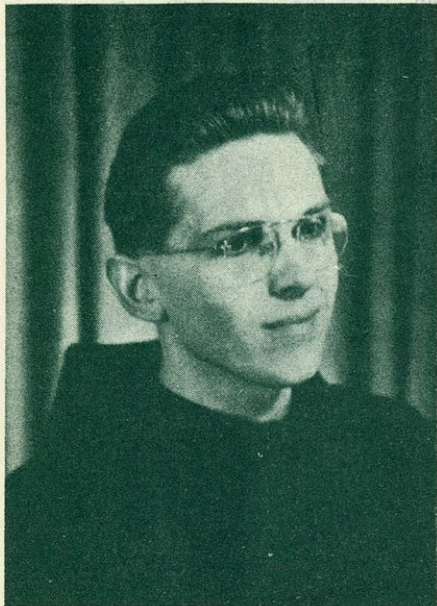
Ako pomislimo na te besede, s katerimi je svetnik slikal svojim faraonom veličino duhovništva, se mora v naših srcih vzbuditi veselje in hvaležnost, da je Gospod v svoji dobroti Lemontu tudi letos podaril novomašnika. Odpiral bo zaklade božje ameriškim Slovencem in jih delil s polno roko svoje mladeniške apostolske gorečnosti, ki pri duhovniku nikdar ne sme popustiti. Zato dragega novomašnika iz srca pozdravljamo v svoji sredi in mu želimo polnost božjega blagoslova na duhovniško pot križa.

Letošnji lemontski novomašnik je P. Valerijan Jenko. Rojen je bil na praznik sv. Treh kraljev leta 1926. v Ljubljani. Ker je spadal v šišensko župnijo sv. Frančiška, se je že v svoji mladosti seznanil s frančiškani, zato ni čudno, da ga je zamikala redovna pot. Največ mu je k poklicu pripomogel pokojni p. Feliks

Tavčar. Nasvetoval mu je, naj se udeležuje sobotnih in nedeljskih litanij z blagoslovom. Ker pa so šišenski ministrantje kaj radi zamudili, je Jenkov Jože zamenjal svoje mesto ob cerkvenem stebru z mestom na oltarnih stopnicah. Ob strežbi oltarju pa je zahrepenel še više, doseči je sklenil z božjo pomočjo duhovniški ideal.

Kljub velikim oviram mu pogum ni upadel. Takrat še ni poznal angleškega jezika in ni vedel za angleški pregovor: "Kjer je volja, tam je pot!" Ravnal se je pa že po njem, četudi je bilo težko. Za duhovniški poklic je bila namreč potrebna gimnazija, on pa je končal meščansko šolo in enoletni trgovski tečaj na Krištofovem zavodu. To se pravi: začeti znova in sicer s prvim gimnazijskim razredom. Tako dobimo fanta med delavci na železniški progi, obenem pa večer za večerom doma pri knjigah. V dveh letih je napravil izpite čes štiri gimnazije, ki so mu odprle pot v frančiškanski red. Dne 6. septembra 1943. je v Novem mestu začel leto poskušnje. Noviciaški mir je bil pretrgan s komunistično zasedbo Novega mesta, z nemškim bombardir-

Novomašnik
P. Valerijan
Jenko OFM

janu je zdaj poslal bolezen in nekateri so s strahom napovedovali, da "ta ne bo dočakal nove maše". Na srečo so se izkazali kot krivi preroki. Naš novomašnik se je toliko popravil, da je prišel srečno v redovno študijsko hišo v Južne Tirole, kjer je zaradi bolezni takoj začel z višjimi študijami. Dne 29. novembra 1948. je v Boznu napravil slovesne obljube, naslednje leto pa se je zaradi svojih pljuč pričkal z ameriško komisijo. Zdravniki mu niso mogli več do živega in tako najdemo za božič 1949. našega Valerijana že na ameriških Brezjah, kjer je do zdaj pridno študiral in si utiral pot do oltarja. Tudi zdravja mu več ne manjka.

Fr. Valerijan bo dne 11. maja prejel diakonat, 18. maja pa bo posvečen v duhovnika. Na nedeljo dne 25. maja bo pri Mariji Pomagaj zapel svojo prvo glorio. Gospodova volja je, da na ta dan ne bo imel krog sebe svojih najdražjih: matere, očeta, sestic in bratov. V Ameriki ima od svojcev le dva že tu rojena bratranca, ki živita z družinama v državi Wyoming.

Vsi znanci p. Valerijana in prijatelji Lemonta se ta dan zberimo na ameriških Brezjah! Skupno z novim duhovnikom bomo zapeli zahvalno pesem, da ga je Gospod po tolikih preizkušnjah pripeljal do oltarja. Novi mašnik, bod' pozdravljen!

+ + +

DUHOVNIK je drugi Kristus. Spoštuj ga! Je božji namestnik. Zaupaj mu! Je tvoj dobrotnik. Bodi mu hvaležen!

Pred oltarjem daruje tvoje molitve Bogu, zato ga ne pozabi! Moli za tebe in tvoje drage v vicah. Prosi Boga, da se tudi duhovnikove duše usmili! V spovednici je zdravnik tvoje duše. Pokaži mu vse nene rane! Naravnava te proti Bogu, zato poslušaj njegove opomine in nasvete! V svojem vsakdanjem življenju je duhovnik obdan z vsemi človeškimi slabostmi. Ne obsojaj ga prehitro in neprevidno! Tvoja dobrohotna beseda ga more razveseliti in dvigniti. Če moraš govoriti o njegovih napakah, jih povej najprej Bogu! On naj mu da luči in moči napake popraviti!

Duhovnik ima veliko odgovornost. Prosi Boga, naj ga vodi v življenju in naj mu bo milostljiv ob njegovi smrtni uri!

ČEŠNJEVO CVETJE

Zgodaj spomladi je mlad misijonar potoval v daljno japonsko deželo.

Ko se je vozil po morju že veliko, veliko dni in se je bilo treba izkrcati, da po suhem dospe na odkazano mu mesto, je strahoma spoznal, da so mu moči odpovedale in poti ne bo mogel zmagati. Ladijski zdravnik mu je napravil listek za sprejem v najbližjo državno bolnišnico.

To so bili za misijonarja težki dnevi: bolan, daleč od domovine, komaj da je razumel kako besedo tistih, ki so mu stregli. Tam v neznanj daljavi ga nestrpnost čakajo bratje misijonarji, ki ne zmagujejo več dela in morda že omagujejo, on pa v bolnišnici gine in hira...

V brevirju -- duhovniški molitveni knjigi -- je hranil Marijino podobico, ki mu je bila posebno ljuba in draga. Že dolgo jo je nosil s seboj. Zdaj na svoji bolniški postelji jo je večkrat vzel v roke in se zagledal vanjo.

Mlade, živahne in radovedne japonske bolniške strežnice so brž opazile tujčevo zatopljenost. Ena ga je vprašala, čigavo sliko tako prijazno ogleduje.

Misijonar je za hip pomislil. Strežnice-poganke niso najbrže še ničesar slišale o Mariji, sam ne zna jezika, da jim dopove, kar bi rad. Kako naj odgovori na ljubeznivo vprašanje?

"To je moja Mati," je dejal na kratko in pokazal podobico.

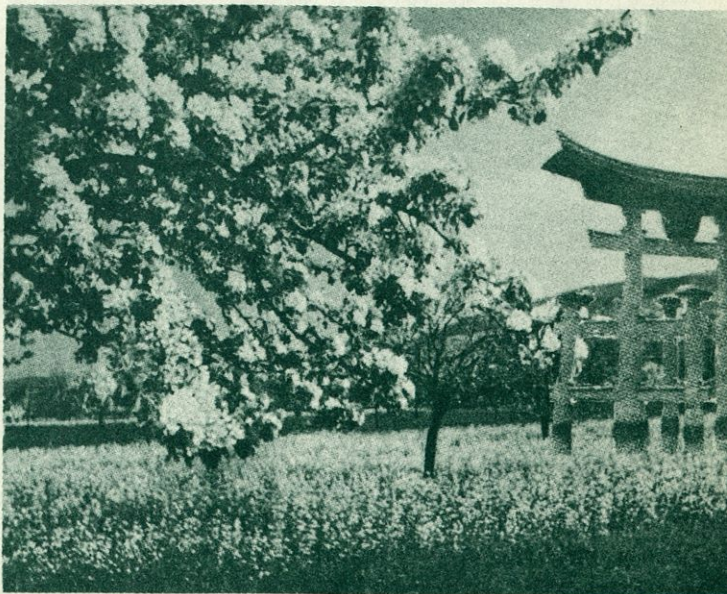
Ljubka Japonka je sličico radovedno ogledovala, potem pa je vsa vesela odhitela pravit svojim tovarišicam, kako neizrečeno lepo

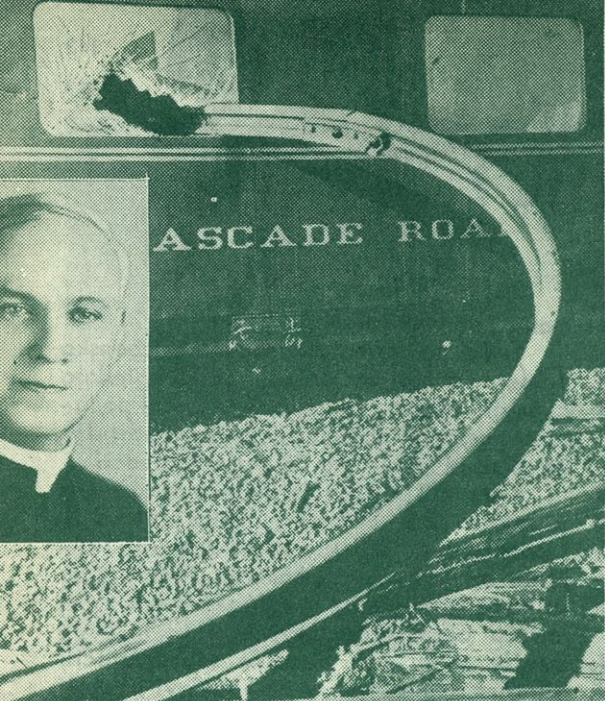
mater ima beli tujec.

Sedaj so prihajala poganska japonska dekleta druga za drugo, da si ogledajo čudovito Mater. Misijonar je moral podobico postaviti na omarico ob svoji postelji, da so se je mogle vse do volje nagledati.

Tiste dni -- bilo je meseca maja -- se je odprlo belo češnjevo cvetje po vrtovih japonske dežele in poganska japonska dekleta so naravnost tekmovala, katera bo prinesla lepših vejic v bolniško sobo. Omarico ob misijonarjevi postelji so spremenile v en sam nebeško lep šmarnični oltarček, napravljen v čast tujčevi in svoji lastni lepi in dobri Materi. Marijo so vzljubile, čeprav je še niso poznale, vso dobro, vso lepo, vso čisto, vso sveto, vso ljubezni vredno, vso tako, kako pesem poje:

Vsa si lepa, vsa si sveta
dvanajst zvezd Ti venec spleta,
vsa si lepa, čista vsa,
ni na Tebi madeža.

Duhovnik-jezuit je komaj ušel smrti. Pri železniški nesreči v Elwoodu, Ind. je železniška tračnica prodrla skozi okno, pod katerim je spal.

Ameriška dekleta po mnogih višjih šolah so začela gibanje proti nespodobni modi. Slika dokazuje, da je dekle lahko čedno tudi v spodobni plesni obleki.

Dne 28. aprila je obhajala svoj 83. rojstni dan karmelska sestra Genovefa, zadnja se živeča rodna sestra svetnice Cvetke. Slika jo predstavlja še kot deklico v očetovi hiši. Ob njeni strani stoji mlajša sestra - svetnica.

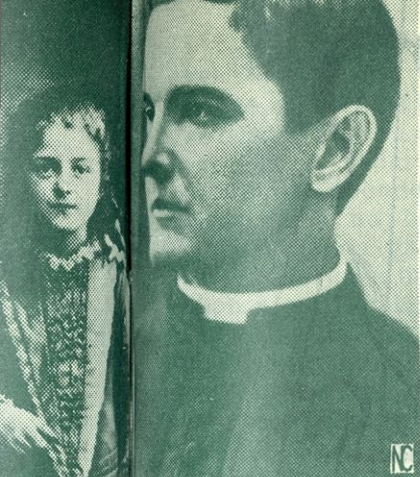
"The Soldier Saint" je naslov novemu filmu o sv. Ignaciju Lojolskem, ki so ga izdelali v New Yorku. Slika predstavlja igralca v vlogi svetnika.

Ameriški Kolu obhajajo leto ustanovitve. T voditelj Rev. McGivney, New

Se spomn bila v A drugih leto? Tak da deček psičkom bo kršče Za vero svojemu petkih me

Ameriški Kolumbovi vitezi
obhajajo letos 70-letnico
ustanovitve. To je ustanovitelj
Rev. Michael J. McGivney, New Haven, Conn.

Iz belega hrastovega lesa izklesana podoba sedme postaje križevega pota je delo umetnika s Fordham University, New York. Je sedem čevljev dolga in jo je umetnik delal pet let.

...jstni dan kar...
...rodna sestra...
...eklico v očetu...
...večnica.

Ta poljska družina je bila zadnja izmed 339,000 beguncev, katerim je Kongress leta 1948. dovolil prinod v Združene države.

Se spomnite te slike, ki je bila v Ave Mariji in mnogih drugih časopisih predlansko leto? Takrat še ni bilo znano, da deček z rožnim vencem in psičkom ni bil katoličan. Zdaj bo krščen v Crookstonu, Minn. Za vero je tako goreč, da še svojemu psu noče dati ob petkih mesa.

VITEZ NAŠE

Leo E.
Lovasik
* 1921 .
† 1943 .

LJUBE GOSPE

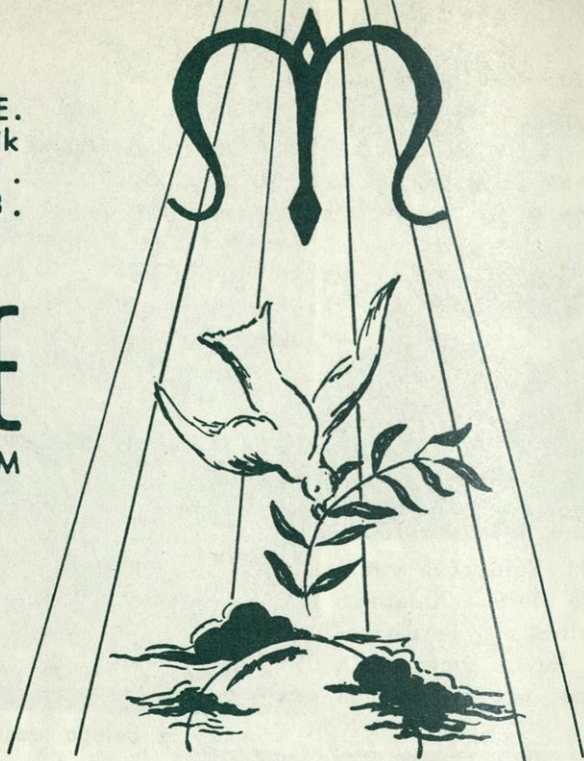
Prevedel p. Odilo OFM

M

DELA ČEZ GLAVO
ama, ne moreš si predstavljati, kako silno me je osrečilo Tvoje drago in zanimivo pismo, ki je včeraj dospelo na cilj. Nestrpnost sem ga pričakoval. Vlilo mi je toliko poguma, da se čutim močan in zmožen za vsak boj in vsako zmago. Imam se za najbolj srečnega sina na svetu. Hvala Ti, mati!

Moram Ti povedati, da sem zelo zaposlen od ranega jutra do poznega večera. Trikrat na dan se dvignem v zrak in med vsakim poletom imam le štiri ure za počitek. Kadar pa nimamo vežbanja v zraku, imamo pouk v šoli. Tako resnično nimam časa, da bi pisaril komu drugemu razen Tebi.

A svojo zaposlitev in zlasti delo pri radiu imam zelo rad in prav vsak dan se kaj novega naučim. Vesel sem, da sem zaposlen na ta način. Tako ne samo, da mi hitro mine čas, ampak je tudi moj duh zaposlen v dostojni in dvigajoči smeri. To pa je veliko bolje, kakor brezdolje, ki bi me izpostavljalo raznim sumljivim prilikam, katerih je polno v vojaškem življenju. Zlasti dobro sem razporejen vselej, kadar se vrnem iz zraka. Vedno čutim, da sem izvršil nekaj velikega in ponos napolnjuje moje srce. (Tucson, Arizona, 16. februarja 1943.)

MIR - OZNANILO Z NEBA

Nocoj je bilo nebo tako očarujoče, mati. Polna luna je razsvetljevala ves nebesni svod. Polno volnatih oblakov se je zbiralo okrog nje in počasi so se sprehajali po svojih nočnih stezicah. . .

Ta krasni prizor sem opazoval skozi lino na vrhu bombnika, prav nad mojimi radijskimi pripravami. Kadar nisem bil zaposlen s poročili, sem mirno sedel in se popolnoma predal občudovanju neba. Skušal sem šteti migljajoče zvezde. Opazoval sem srebrne oblačke in se jim ves srečen smejal, ko so hiteli mimo mene. Mnogo misli je napolnjevalo mojo dušo, ko sem se čudil lepoti narave, ki jo je Bog ustvaril v naše veselje. Kako mirno in spokojno je to široko žametno nebo v jasni noči! Nič ga ne motijo načrti sovražnika. Da, mati, izplača se boriti za ta veliki mir! Taki prizori vlijejo vselej v moje žile poguma in moči, da znova obljubim storiti svojo dolžnost, da sovražnik ne bo vznemirjal našeganeba. Nobena cena ni pre-

velika, da odkupimo ta dragoceni zaklad! Želel bi, da bi vsi ljudje večkrat pogledali proti nebu in bi občudovali njegovo lepoto in mir. To naj bi bil opomin vsemu človeštvu, da ga je Bog ustvaril za naše veselje in pouk, ne pa za to, da bi po njem iskali sovražnih bombnikov. Morda bo kdo rekel, da so te misli smešne. Toda fant, ki je tako srečen kot jaz in deležen tolikih prednosti, ne more misliti drugače.

Dobro vem, draga mama, da si z delom preobložena. Vedno mislim na to z boleštjo v srcu, da ne morem biti ob Tvoji strani in bi Ti odvezel vsaj malo bremena. Toda prepričan sem, da vsi razumete, kako silno važen je prav zdaj moj posel. Mir, za katerega se borimo, mora pomeniti za nas več, kot vse drugo! Ko se bo mir povrnil med nas, bomo zopet prosti in delali bomo drug za drugega. Naj nam vsemogočni Bog kmalu podeli to srečo! Ko bom tu končal svoje delo, se bom z veseljem poprijel onega, ki me čaka doma. Zdaj pa moram zbrati vse sile v izvrševanju svoje življenjske dolžnosti. Še je čas, da stremo duha sovraštva, ki se hoče polastiti vsega sveta! Kakor je gotovo, da bo jutri vzšlo sonce, tako sem gotov, da bo naša ljubljena Amerika, kateri sem posvetil vse svoje mlado življenje, ponesla v svet baklo miru in bo zadavila kačo strahovite vojne. Odprla bo nebo, da bodo ptički letali pod njim brez strahu in da se bo pod svetlimi oblaki zopet razlegalo angelsko petje: "Mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!"

DARILO ZA OBLETNICO

Nisem pozabil, draga mama in ata, da bosta kmalu obhajala obletnico svoje poroke, zato sem kupil za Vaju skromno darilo. Ni polovico tistega, kar bi Vama rad poklonil. Saj vesta, da je moje največje darilo in najdragocenejše vezilo v mojem

srcu. Upam, da sem Vama dal za to že veliko dokazov. Moje molitve Vajuneprestano spremljajo. Naj Vama dobri Bog podeli še mnogo srečnih in svetih let! Naj Vama zlasti pomaga v teh bridkih časih in Vama da nekoč srečo, da me bosta pozdravila ob prihodu domov. Seveda takrat, ko se vrnem od vojakov ne le za teden dni, temveč za vselej. To pa zdrav in močan, da Vama bom še dolga leta v oporo in pomoč. Kako srčno rad bi bil danes doma, da bi videl Vajino srečo in jo čutil tudi sam od blizu!

Ravnokar sem prejel pismo Fathra Lavrencija (Father Lawrence Lovasik SVD je rodni brat našega Leona, iskani misijonar in pisatelj v Družbi Božje Besede. Živi v Sacred Heart Mission House, Girard, Pa. - Op. prevajalca). Kako težko sem ga pričakoval, saj ima zame vedno besedo toplega nasveta in vzpodbude, ki pride vsakemu vojaku tako prav. Ko prebiram njegovo pismo, se vedno živo zavedam idealov, za katere moram živeti. Ob branju njegovega pisma tudi včasih zapazim, da sem stopil malo vstran od

Ko bi
bile vse
matere
kot mati
našega
Leona

ravne poti. Toda prav njegovo pismo me takoj zopet naravna v pravo smer. V zadnjem pismu je Father omenil, da je daroval sveto mašo zame in da mnogo moli za varstvo in mojo srečo.

Tudi jaz dnevno molim za Vas vse: za vse Vaše potrebe, za zdravje, srečo in uspehe. Božji blagoslov naj Vas spremlja vsa bodoča leta! (Tucson dne 18. februarja 1943.)

PONOSEN NA DELO

Dela imam dosti kot vedno, mati. Cel kup pisem čaka na odgovor, pa ne pridem do tega. Polovico dneva sem v šoli, drugo polovico v zraku. Dnevno delamo po štirinajst do šestnajst ur. Nič nam ne preostaja časa za neumnosti, pač pa je včasih celo za najpotrebnejši počitek težko vzeti nekaj uric. A ne misli, draga mama, da se pritožujem! Samo povem Ti, da boš vedela. Kajti ponosen sem, da imam dosti dela, saj gre za tako važno stvar.

VODIL SEM BOMBNIK

Morda boš težko verjela, mama, a je le res: oni dan sem vodil veliko letalo. Prav sam sem ga vozil in naravnaval.

Ko sem sedel pri svojem radijskem aparatu, je pristopil k meni

inženir. Povedal mi je, da želi pilot nekoliko razbremenitve in naj zato jaz za nekaj časa primem za krmilo bombnika. Naravno, da sem se nasmejal, saj sem bil prepričan, da se šali. Toda zatrdil mi je, da misli resno. Čim sem se približal kabini, se je pilot takoj dvignil ter je prepustil mesto meni. Začudil sem se, saj nisem skoraj nič vedel, kako je treba s takimle ptičem ravnati, posebno še, ker je bil to eden največjih modelov bombnega letala. Sedel sem za krmilo na sedež, s katerega pilot kontrolira letalo. Pilot mi je na kratko razložil, kako je treba z letalom ravnati. Sledil sem navodilom in preden sem vedel, je bil velikanski bombnik v moji oblasti: obračal in premikal se je, kakor sem jaz hotel. Vodil sem ga na levo in desno in krožil z njim nad visokim pogorjem. Brzeli smo 125 milj na uro v višini osem do deset tisoč čevljev. Prvih deset minut kar nisem mogel priti do sape, ko sem opazoval, kako je bombnik po moji volji rezal zrak. Kmalu pa se mi je zdelo, da vozim avto...

Moj pilot-poročnik mi je zagotovil, da mi bo dal še velikokrat priliko, da ga razbremenim.

Naj Vas Bog čuva in obilno blagoslavlja! (Tucson, 19. febr. 1943.)

Dalje prihodnjic

Nič ni tako sladkega na svetu kot biti mati. Kajti mati biti se pravi - biti ljubezen. In materinska ljubezen je življenja poln vir, ki žubori iz božanstvenega srca ter poji vso zemljo. Gorje svetu brez te ljubezni!

Biti mati je skoraj prevelika sreča in sladkost. Zato pa jo zasenčuje tudi bolečina. In vendar nikjer ni videti kake žrtve. Vse je tako lepo, tako opojno.

Materina duša - raj. Pozorišče nebeških uprizarjanj. Angelci se poigravajo z detetom. V senci lilij in rož ti dorašča. Materina duša - svetišče, stolnica...

Mati biti, oj mati biti! To ti je svetle radosti globina, ki se v njej naslajaš, ne da bi se v njej kdaj docela potopila.

Mater biti pa tudi mater imeti - o čudež ljubezni božje!

Baragovim

življenjepisem

P. Hugo
dr. Bren
O F M

poslano in ga prosil nadaljnjih podatkov o Gresslovih, zlasti o Marii. Moja slutnja je bila resnična: šlo je za Marijo

V zasebnih pismih se najdejo včasih zlata zrna, ki pa se z njimi vred izgube, če se pravočasno ne izločijo in spravijo na varno. Čez sedem let vse prav pride, se glasi naš zelo moder pregovor.

Te dni sem iz Koroške dobil nemško pisano pismo od nekega doslej nepoznanega gospoda. A družinsko ime sem že prej velikokrat slišal: Gressel. Preden sem pismo prebral, sem že slutil, da mora biti pisec v kakem daljnem sorodstvu z možem Baragove sestre Amalije. In res se mi je takoj v začetku predstavil kot tak: Karel Jožef Marija Gressel, pranečak Baragov. Dostavil je svoj rodovnik in fotografski posnetek nekega Baragovega pisma Amaliji z dne 18. avgusta 1861., katerega izvirnik hrani.

Pisec je upokojeni polkovnik in posestnik. Po gospe Bachmannovi, avstrijski pisateljici novega romana o Frideriku Baragu z imenom "Goldsucher", je izvedel zame in mi je sklenil poslati to pismo. Dostavil je, da mu ga je svoj čas izročila njegova sestrična, Baragove pranečakinja Mara, "katere tragična smrt da mi je gotovo znana". Takoj sem slutil, da misli gospo Marijo dr. Sajovičevo, ki je svoj čas živela v Ljubljani in je imela še največ Baragove ostaline. Le o njeni smrti doslej še nisem nič slišal.

Baragovemu sorodniku sem takoj odpisal. Zahvalil sem se mu za

dr. Sajovičevo. Za časa nacistične okupacije je bila na Bledu, kjer je bil njen mož uslužben. Na običajnem sprehodu je zadel vanjo drveči motociklist, da je omahnila. Zadel je z glavo tako nesrečno ob cestni kamen, da si je prebila lobanjo.

Umevno me je že ob prvi slutnji smrti gospe Marije zaskrbelo, kaj je z dragoceno Baragovo ostalino, ki jo je ona tako zvesto hranila: z izvirnimi pismi in zlasti z Baragovim dunajskim dnevnikom, ki sem ga pred leti zasledil pri njej. Saj je tolikega pomena za Friderikov preobrat od jurista - bodočega graščaka - pa do duhovnika in prihodnjega indijanskega misijonarja.

Gospod Gressel mi je že v drugem pismu sporočil, da je vsa ta Baragova ostalina za vedno izgubljena. Dr. Sajovic, mož rajne Marije, zdaj kot upokojenec živi pri njem in mu je tole povedal: V Ljubljani smo vse nepremičnine prodali in se hoteli preseliti na Dunaj. Premičnine pa smo zaupali neki prevozniki, ki jih je začasno spravila v svoje skladišče, dokler se ne nastanimo. Pri zadnjem bombardiranju Dunaja je bilo zadeto v polno tudi to skladišče in je z vsem inventarjem zgorelo, torej tudi Baragova ostalina...

Bodoči Baragov življenjepisec naj torej ve, da je njegov dunajski dnevnik končal tam, kjer se je rodil. Res velika škoda, katero pa odtehta vsaj to, da je ostal prepis dnevnika v arhivu "Minnesota Historical Society" v St. Paulu. Pa tudi Mr. Jožef

Gregorich sporoča, da ima fotograf-ske posnetke vseh Baragovih dokumentov v tem arhivu, tudi dnevnika. Ostalo nam je vsaj to, kajti dva druga prepisa - moj in pa dr. Jakličev-sta morda tudi izgubljena. Njegovega je mogoče prevzel v varstvo ljubljanski muzejski arhiv. Moja lepa Baragova zbirka, ki sem jo dal pred nemško okupacijo spraviti pri nekem kmetu, je z dnevnikom vred izginila. Vsaj tako se glasi zadnje poročilo, da je nekdo oblasti ovadil in je ves inventar zasegla. Med drugim so bila tudi dragocena pisma kitajskega misijonarja p. Baptista Turka OFM.

Veseli me, da sem svoj čas z omenjenim šentpavelskim arhivom napravil izmeno. Dal sem mu v prepis vsa Baragova pisma zdunajskim dnevnikom, on pa mi je poslal prepis vseh pisem Fur Company, ki tičejo Baragove misijone in je med njimi tudi več misijonarjevih pisem. Tudi v vseh teh pismih so za zgodovinarja zlata zrna. Seveda so šla z ostalo mojo zbirko kdo ve kako pot. - Le škoda, da so šentpavelski prepisi tako slabi. Očividno jih je prepisoval nekdo, ki ni znal prav nič nemškega jezika. Jezikovne napake kar mrgole.

Pisma g. Gressla s Koroške pa vsebujejo še nekaj drugih zanimivosti, ki utegnejo kakemu zgodovinarju prav priti. Baraga je - kot vemo - svoj dedni grad v Trebnjem prodal svaku Jožefu Egidiju Gresslu, možu sestre Amalije. Za njim ga je podedoval sin Karel Friderik Ignacij Gressel. Ta se je poročil z Avstrijko Marijo pl. Barisani, s katero sta imela pet otrok. Umrl je šele štiri-deset let star in vdova je opravljala posestvo do leta 1896. Takrat pa je stekla dolenska železnica in z njo je prenehal poštni in vozni promet, ki je imel v trebenjskem gradu svoje zbirališče in izhodišče. Zato je vdova Marija Gressel dolensko posest prodala in se preselila v Gradec, kjer je dne 21. decembra 1914. umrla. Njeni otroci so se povečini oklenili vojaškega stanu. Jožef, stric mojega dopisnika Karla Gressla, je postal podpolkovnik in je bil kot tak leta 1898. povzdignjen v plemiški stan z naslovom pl. Baraga. Njegova najstarejša hčerka je bila Marija dr. Sajovičeva, ki se je na Bledu smrtno ponesrečila. - Če ni v tem plemenitem Baragovem nečaku iskati vira tiste zmote, da je bil Baraga misijonar že po očetu plemenitega rodu, a ni hotel o tem nič vedeti.

Novomašniku

Veselje ti danes z obraza odseva,
kljub mrzli tujini žare ti oči
in hvalnice radostno duša prepeva,
za pesmijo pesem z nje k Bogu kipi.

K oltarju si danes slovesno pristopil,
za vzvišeno službo na veke izbran,
v skrivnost neizmerno se tiho potopil,
privabil te mirni je božji pristan.

A ni za počitek Gospod te izvolil:
za delo težavno pripravi roke!
On stal bo ob strani, če truden bi klonil,
On vedno bo znova ti vžigal srce!

P. Bazilij ofm

PO KRALJESTVU KRIŽA

Na velikonočno jutro je imel isti duhovnik sveto mašo ob isti uri na različnih krajih. Kaj že majete z glavo? In vendar je res. Capt. Timothy J. Larkin ima naslov "leteči pater Tihega oceana" in je njegova "fara" gotovo najobsežnejša na svetu.

Za veliko noč je maševal na otoku Johnstonu, takoj po maši pa je napravil z misijonskim letalom 1800 milj dolgo pot do svoje podružnice na Marshallskih otokih. Ti otoki pa so na drugi strani datumske linije, o kateri ste gotovo že kaj brali. Tako mu ni bilo treba prav nič hiteti, pa je vseeno maševal lahko tako daleč proč ob isti uri in na isti datum.

Na svetu so res vseh vrst zanimivosti.

Nič ne pretiravamo, če imenujemo Slovenijo deželo Marijinih cerkvic. Tako majhen prostorček, pa ima kar 396 Marijinih cerkva in kapel. In tu sta šteti le

ljubljska in mariborska škofija, brez koroških in goriških cerkva, katerih število nisem mogel ugotoviti. Od teh jih ima ljubljanska škofija 267, mariborska pa 129.

Ko bi imel naš narod še vedno tako močno vero, kor so jo imeli naši pradedje, ki so te cerkvice postavljali!

Pisali smo že o letošnjem mednarodnem evharističnem kongresu v Barceloni na Špankem. Posebna in res pomenljiva slovesnost na njem bo mašniško posvečenje tisoč novomašnikov, ki so po večini Španci.

Komaj nekaj let je od krvave španske revolucije, ko so komunisti divjali po vsej deželi in hoteli uničiti za vedno katoliško Cerkev. Skoraj 16.000 duhovnikov in redovnikov so pobili in kaj imajo zdaj od tega? Vrste katoliških duhovnikov rastejo iz leta v leto. Toposvečenje tolikih novih mladih delavcev je res lep dokaz neminljivosti ka-

toliškega duhovništva in s tem tudi neminljivosti katoliške Cerkve.

Prav je imel Tertulijan, ki je že v tretjem stoletju zaklical preganjalcem krščanstva: "Kri mučencev - seme novih kristjanov!"

Upamo in pričakujemo, da se bo isti izrek uresničil tudi v slovenski preizkušani domovini.

Kdaj bomo izvedeli za tretji del Marijinega naročila v Fatimi? Saj gotovo vsi poznate zgodbo fatimskih treh pastirčkov, od katerih pa živi le še Lucija, zdaj sestra v strogem karmeličanskem redu. Leta 1927. ji je Marija dovolila objaviti prva dva dela fatimske skrivnosti, v katerih je napovedala drugo svetovno vojno, če ne bo poboljšanja in tudi končno spreobrnjenje Rusije, za katero moramo veliko moliti.

Tretji del pa je še vedno tajen. Lucija ga je napisala in ga razen nje še nihče ni videl. Je zapečaten in shranjen v leirijskem škofijskem arhivu. Nekateri so pisali, da bo objavljen v letu 1960., toda škof ni doslej ničesar izjavil. Bo že Marija pravi čas poskrbela za objavo, kakor je poskrbela za čim večjo razširitev prvih dveh delov fatimskega naročila. Tako nam ne preostane drugo, kot

vestna izvršitev tega, kar že vemo: Pokora, pokora, pokora!...

Evropski časopisi se zadnji čas bavijo z vprašanjem, koliko časa bo nosil krono belgijski kralj Baudouin. Prerokujejo namreč, da se bo odpovedal prestolu in postal menih.

No, tako daleč mi ne bomo šli, dasi nemogoče ni, saj je v zgodovini več takih primerov. Celó med svetniki imamo celo vrsto svetih kraljev in kraljic, ki so se popolnoma darovali Bogu. - Zanimivo pa je, da belgijski kralj po poročilih premoli po dve, tri uri sleherni dan. Ni dneva, da bi se ne razgovarjal s kakim duhovnikom in tedensko hodi k spovedi. Njegova osebna knjižnica vsebuje največ verskih knjig.

Naj belgijski kralj res odide v samostan ali ne, vsekakor je lep zgled vsem, ki se sramujejo pokazati, da so kristjani.

Pa je res svobodna vera v Jugoslaviji! Zato pa od februarja ni v šolah nič več verouka niti za one otroke, katerih starši žele, da bi otroci dobili vsaj malo verske vzgoje. Jugoslovanski ministrski

predsednik Tito je dne 15. marca v nagovoru študentom med drugim dejal: "Ne smemo več dopustiti, da bi našo mladino zastrupljevala vera!" Mora pač šola, kakor beremo v "Slovenskem poročevalcu" z dne 7. marca, "vzgajati le po načelih marksizma - leninizma." Zato pa isti članek tudi poudarja, da "ne more biti pravi učitelj socialistične mladine tisti, ki eno uči, dela pa drugače... Čevljar lahko obiskuje cerkev in izdelava dobre čevlje. Za prosvetnega delavca pa nimogoče dvojno življenje... " Vsak učitelj, ki hoče hoditi k nedeljski službi božji, zdaj tako rekoč po postavi izgubi službo. Iz uradnih virov nam je znan mariborski slučaj, ko je bilo postavljenih na cesto 30 učiteljščnikov "zaradi zvez z duhovniki".

Kaj pravite na to veliko "versko svobodo"?

Vafriških misijonih je bilo. Drobno dekletce, komaj krščeno, je videlo druge otroke, ki so se pripravljali na prvo sveto obhajilo. Še ona je prišla k misijonarju, naj vendar tudi njo pripusti k prejemu Jezusa.

"Koliko let pa imaš?"

jo je vprašal med smehom pater.

"Pet!" je povedala.

"Malo premajhna si še, nič ne bo!"

Otrok pa je le prosil in prosil. Ko ga le ni mogel odgnati, je poskušal drugače. Takole ji je rekel: "Vse mlečne zobke še imaš, vidiš, niti še mogoče dati Jezusa. Ko pa ti bodo izpadli, kakor drugim, boš pa že dovolj velika."

Otrok pa je vzel vse dobesedno in res videl v svojih zobkih vzrok, da ne more k obhajilu. In kaj je storil? V svoji gorečnosti se je kmalu vrnil k misijonarju. Iz ust mu je tekla kri.

"Kaj pa se ti je zgodilo, Marija?" se je prestrašil pater.

"Zdaj pa mi le daj Jezusa, oče! Nimam več mlečnih zobk!"

Dekletce si je samo izbilo vse zobe, samo da bi moglo k obhajilu. Kaj je mogel storiti misijonar? Toliki gorečnosti se je moral ukloniti.

Ukrajinski kristjani prosijo molitveno pomoč vsega sveta, da vzdrže v preganjanju. Komunisti so jim doslej pobili 3600 duhovnikov.

Za pogosto obhajilo mladine

MESEČNI
MOLITVENI
NAMEN

Marija na Stari gori

Na slovenski zemlji je veliko božjih poti. Pravijo pa, da je med njimi najstarejša božja pot 618 metrov visoka Stara gora nad Čedadom. Če jo gledaš s Furlanske nižine, se zdi kot bi počivala na prvih grebenih Julijskih Alp. Če hočeš priti do nje iz Gorice, napraviš najbolje, da sedeš v avtobus. Peljal se boš ob robu Goriških Brd mimo stare avstrijske meje do Čedada.

Večkrat na dan vozi poseben avtobus iz Čedada po strmih serpentinah navzgor pa Staro gor. Vedno više se vzpenja cesta in vedno lepši je razgled. Na levi se ti odpre pogled na Slovensko Benečijo. Globoko pod teboj je reka Nadiža, od katere se cepijo potoki kot velika pahljaša. Od gora vidiš Matajur, nato Kolorvat, v daljavi Krn. Daleč na severu boš štel grebene Muzcev nad Rezijo in videl Karnijske Alpe.

Ko še ni bilo tod slovenskih rodov, je stal verjetno na tem kraju poganski tempelj za rimske vojake in njihove družine. Takrat v prvih stoletjih krščanstva so rekli Čedadu "Forum Iulii". Iz tega imena je najbrž prišla beseda Furlanija.

O krščanski božji poti nam prvi

govori rokopis čedadskega kapiteljskega arhiva, ki popisuje, kako so leta 762. iz Čedada romale na Staro gor sestre benediktinke.

Tudi naše ljudstvo, ki je živelo tam okrog, je že zgodaj rado hodilo k Mariji na Staro gor. Svetišče je postalo tako znano, da so mu Habsburžani podarili leta 1273. srebrni kip Matere božje, papež Inocenc IV. pa mu je že leta 1247. podelil izredne odpustke. Lahki mu pravijo Castelmonte - Trdnjavska gora, ker je svetišče podobno trdnjavi. Okoli cerkve je bila res trdnjava, ki so jo zgradili v času vojska in ropanj.

Svetišče Matere božje krasi lep kip iz XV. stoletja. Marija sedi na bizantinskem tronu. V naročju ima Jezuščka in gleda tako živo, da ji ljudstvo pravi "Živa Mati božja".

Zob časa se pozna tudi na tej božji poti. Devetnajsto stoletje, polno materializma, je napravilo svojo škodo tudi tukaj. Samostan so začeli podirati. Dragocen okras v cerkvi so pobrali, pobožnost je omrznila. Romanja so se znova poživila v začetku našega stoletja, zlasti pa malo pred prvo svetovno vojno, ko je videmska nadškofija izročila svetišče

Starogorska Marija

na Stari gori v varstvo oo. kapucinom beneške provincije. Po prestanih vojnih grozotah so leta 1922. ob velikanski množici kronali Marijin starodavni kip. Žal so ga neznani sovražniki božji deset let pozneje okradli in je bil leta 1933. ponovno

kronan.

Odslej se zbirajo skozi vse leto na Stari gori velike množice. Vsaka fara Beneške Slovenije roma večkrat na leto k Materi božji na Goro. Pa tudi iz Furlanije prihaja mnogo pobožnih vernikov in skoraj ni dneva, da Marije ne bi obiskala kaka romarska skupina.

Pripovedujejo, da so v zadnji vojni začeli obstreljevati Staro goro Nemci. Ko so prvi top pripravili za strel, se je razpočil in ubil več vojakov. Menda so takrat poslali proti svetišču okrog 300 granat.

Žal boš danes na Stari gori zaman povpraševal za slovenskim patrom. Sami Italijani so. Eden teh zna za silo slovensko. Naučil se je pred desetletji v okoliških vaseh. A ko pridejo z romarji slovenski duhovniki, po domače molijo in slovensko zapojejo. Pojejo stare ljudske pesmi, kot jih pojo po Kobaridu in Bovcu. Imajo pa tudi nekaj lepih svojih. Poslušajte eno!

“Zapuojmo, častimo to svjeto

Nevesto,

in Mater to zvjesto presvet'ga

Boga!

O živi Marija, o živi Marija,
kjer Buh te je nam dal!”

Beneški Slovenci so zvesti Mariji. Teško je njihovo življenje, revna je njihova zemlja. Pri Mariji na Stari gori pa najdejo tolažbo in moči. “Hvaljen Jezus in Marija!” vas pozdravijo na poti. In ko se zvečer vsi trudni vrnejo s košem na hrbtu domov, se oddahnejo in pravijo: “Čast bodi Bogu in Mariji!”

Zdren

+++

O, Marija, lepa vsa,
si brez madeža!
Skrbno varuj nas,
da ne zgubimo Jezusa
za ta in večni čas! Amen.

S to ljudsko molitvico so začeli Gorenjci leta 1947. klicati Marijo na pomoč.

Lemont je zopet v cvetju in zelenju, ki nam ga je prinesel Marijin mesec maj. Baragov park in prostor ob jezercu in lurški votlini so vedno prijaznejši kraji in imajo vsako nedeljo več obiskovalcev. Ko se bodo začela še romanja, ne bomo noben dan več sami. In prav je tako, saj so ameriške Brezje last vseh dobrotnikov, ki jih vzdržujejo. Prav vsak romar bo gostoljubno sprejet.

*

Velika noč nam je dala veliko dela. Pomagali smo v spovednici in pri obredih po okoliških župnijah: v Lemontu, pri slovenskih in poljskih sestrah, v Jolietu, Downers Grove-u, Elmhurstu, Argu, Lockportu... P. Rafael ml. je bil vse dneve v Coal Cityju, p. Rafaela st. pa je to leto p. gvardijan poslal na pomoč v Indianapolis, Ind. P. Alfonz je bil dva dni pri Sv. Štefanu v Chicagu; tam je imel p. Bazilij govore ob priliki tridnevne Materinega društva. Pojoči misijonar - p. Odilo je bil ves veliki teden na misijonu v Kanadi. V tednu po veliki noči pa je odšel v Cleveland, kjer je vodil misijon v Collinwoodu.

*

Doma smo opravili vse obrede na čim slo-

vesnejši način. Naš zakristan, novinec fr. Avguštin, je prav lepo okrasil stranski oltar, kjer smo imeli shranjeno Sveto Rešnje Telo. Tudi veliki oltar je bil na velikonočno nedeljo kot prenovljen. Je dobro, da imamo v Lemontu precej fantov, ki imajo veselje do dela in se vedno spomnijo kaj novega.

*

Na petek dne 25. aprila so v nadškofijskem semenišču v Mundeleinu

delali izpite za ordinacije štirje naši kleriki. Fr. Valerijan bo prejel 11. maja diakonat, teden pozneje pa bo posvečen v duhovnika. Fr. Mark, Hochevar, fr. Blase Chemezdar in fr. Lawrence Grom pa bodo 4. maja prejeli subdiakoniat.

Vsem štirim želimo obilo sreče in jih priporočamo v molitev.

*

Na 141. strani berete lahko več o našem novomašniku p. Valerijanu Jenku. Svojo prvo

Lemontski Baragov park je ognjala pomlad...

O
D
M
E
V

LEMONTSKI

daritev bo opravil zadnjo nedeljo v maju v naši romarski cerkvi. Pridigal mu bo njegov šišenski rojak p. Mirko Silvester ofm. Slovesnost bo prisrčno domača in ste nanjo vabljeni rojaki od blizu in daleč. Nikomur ne bo žal.

*

V aprilu nas je obiskal Very Rev. Paschal Kinsel OFM, vrhovni predstojnik komisariata Svete dežele v Washingtonu, D. C. Kot generalni vizitator slovaške komisariata je želel videti tudi slovaške klerike, ki študirajo pri nas. Bil je prvič v Lemontu in so mu bile ameriške Brezje zelo všeč. Kot dolgoletni urednik se je posebno zanimal za naše delo pri Ave Mariji. Ni Slovenec, pa je vzel s seboj letošnji Koledar in vse številke.

Visokega gosta sta spremljala slovaška patra Amand in Bernard.

*

V molitev priporočamo pokojnega župnika clevelandske slovenske fare sv. Vida, Rt. Rev. Bartolomeja Ponikvarja. Rojen je bil dne 21. avgusta 1877. in je prišel v Ameriko kot mlad študent ter takoj začel z bogoslovjem. Posvečen je bil 24. junija 1906., že naslednje leto pa je dobil v oskrbovanje faro sv. Vida in zanjo v teh dolgih letih veliko napravil. Cent za centom

je moral zbirati, da je iz stare lesene cerkvice nastala današnja veličastna zidana cerkev.

Father Ponikvar je veliko pomagal zlasti revnim študentom, več kot vedo farani. A delal je skrito in je bil vedno hud, če so kak njegov dar objavili v časopisu. Naj mu bo Bog milostljiv Sodnik!

Novi župnik Sv. Vida je Rev. Louis Baznik, kateremu želimo vsi slovenski frančiškani na novem mestu obilo lepih uspehov. Father Baznik nas je že večkrat obiskal in upamo, da ga kaj kmalu spet vidimo.

*

Nekatere dobrotnike za lemontske orgle zanjima, kakšne bomo dobili. Kakor je predvideno, bodo pele v naši cerkvi prave orgle na piščali, ne nove, električne. Zdi se nam, da piščali lepše in bolj domače pojo in bo ob njih zvoku več spominov na slovenske cerkvice v stari domovini. Kaj pa Vi mislite? Ali nimajo moderne električne orgle za melodična slovenska ušesa čudno votel in brezbarven glas?

Naši predstojniki se kar ogrevajo za prave orgle na piščali. In pa seveda lemontski organist p. Vendelin, ki mu piščalke novih orgel gotovo vsako noč plešejo po zglavju. To bodo potem zadonele Marijine pesmi z našega kora!

*

Dne 19. aprila je bil pri Sv. Štefanu v Chicagu pogreb gospe Mary Grill. Naša dolžnost je, da se je spomnimo v lemontskem koticu naše lista. Pokojnica je namreč darovala ameriškim Brezjam enega izmed zvonov, ki jih vsi romarji tako radi poslušajo. Marija je njeno dobroto gotovo že poplačala, mi pa se bomo spominjali blage gospe Grillove v svojih molitvah. Iskreno sožalje vsem preostalim!

*

Naš VEČNI POPOTNIK - br. Antonin je že lep čas na obisku pri naših naročnikih. Pa kakor nam piše ga še prav nič ne bole noge in jo bo v maju mahnil tja proti New Yorku. Torej ga newyorški naročniki le pričakujte in mu pridobite kaj novih, ki še niso naročeni na Ave Marijo!

*

P. Ciril se je v aprilu udeležil konvencije ameriških katoliških filozofov v Clevelandu. P. komisar in p. vikar Rafael pa sta bila v Clevelandu ob priliki pogreba Msgr. Ponikvarja.

KRAMIJANJE NA ZAPECKU

CLEVELAND, Ohio - Piše Josephine Kocin: Častiti očetje frančiškani, moram se Vam enkrat tudi jaz iz srca zahvaliti za vse dobrote, ki nam jih delite. Vsak mesec pride med nas res lepa Ave Marija in vsako leto nas obišče njen Koledar. Prav vsaka slovenska ameriška družina bi morala biti naročena na lemontski tisk. V njem je toliko poučnega in zanimivega in tako lepe slike. Bog Vam blagoslovi trudapolno delo!

CHARLEROI, Belgija - Piše Rev. Zdravko Reven: Iskreno se Vam zahvaljujem za list Ave Maria. Ker je pisan poljudno, mi bo kar prav prišel v dušnem pastirstvu. Tu je težko, ko je človek za vse skoraj sam. Ljudje so preveč raztreseni in maloštevilni ter je tako dela še več.

Iz srca želim, naj po Marijinih rokah pride na vse delo oo. frančiškanih v Ameriki bogat blagoslov božji!

UNIVERSAL, Pa. - Piše Paula Kokal: Kmalu bodo zopet romanja v Lemont. Lani sem bila tam pri Vas na dan Ženske zveze. Nisem mislila, da ste tako daleč, pa mi ni bilo prav nič žal dolgega pota. Moram reči, da me kar vleče nazaj k Mariji Pomagaj in kar nekaj pogrešam. One pridigarjeve besede, da Marija gleda za nami in pričakuje naše vrnitve. Škoda, da ne živim bliže ameriških Brezij. Pa

tudi tako bom letos prav gotovo zopet v Lemontu, če le ne pride kaj vmes.

CAMPINAS, Brazilija - Pošilja Ivanka Regali: S kakšnim veseljem dobivam Vaš prelepi list "Ave Maria". Iz srca se zahvalim zanj Vam vsem pri listu kakor tudi osebi, ki mi ga je naročila. V redu prihaja, četudi mora narediti dolgo pot. Seveda ga oddam tudi drugim slovenskim družinam, ki so v naši bližini. Nepričakovano nas je razveselil tudi Koledar.

Tu nas je raztresenih po Campinasu samo pet slovenskih družin. Več jih je v S. Paulo, ki je od nas oddaljen kakih 60 milj. Pokrajina je lepa, valovita. Mi stanujemo zunaj mesta Campinas, na prijaznem gričku S. Bernardo. Tu je tudi podružnična cerkev, ki ima vsako nedeljo sveto mašo. Najbolj pa nam je priljubljena mestna cerkev S. José s samostanom holandskih patrov, ki so bili naši prvi dobrotniki ob prihodu semkaj.

Tu je veliko pomanjkanje duhovnikov. Le en pater mašuje doma vse tri maše, ostali patri gredo po podružnicah. Cerkve so dobro obiskane, posebno

MESEČNI
NAMEN
MOLITVE

Za obrambo japonskih družin

stolnica. Zelo so pri nas v navadi procesije, pa tudi mesec maj lepo praznujemo. Poleg jutranjega opravila je še večerni govor, nato pa darovanje cvetja na Marijin oltar. Ob takih prilikah se živo spominjamo slovenskih navad in Marijinih slovesnosti, posebno petih litanij. Pridružujemo se vsem, ki kličejo Marijo za Kraljico maja, s pesmijo, ki je nekoč donela po naših cerkvah in jo zdaj tako potrebujemo:

Z visokega prestola,
o Mati vse dobrote,
ozri se v nas, sirote,
enkrat, samo enkrat.

WILLOUGHBY, Ohio - Piše Stanko Zadnik: Lepo bi Vas prosil, če bi mi pošiljali list Ave Marija. Tako se mi je priljubil, ko vedno piše o Mariji in objavlja včasih tako domače slike iz

stare domovine. Ave Marijo sem dobil v roke že v taborišču v Italiji.

Marija me je že tolikokrat rešila iz hudih stisk. Saj bi mi ne verjeli, ko bi Vam začel pripovedovati.

SEATTLE, Wash. - Piše Mrs. Andrew Kaluza: Povedati Vam moram, da list Ave Maria vselej redno in res z velikim veseljem prejemam. Kako lepo branje je v njem! Toliko piše o ameriških Brezjah. Res srečni so Slovenci, ki so bliže Lemonta in morejo večkrat obiskati Marijo Pomagaj! Tudi želja naše družine je, da bi poromali kdaj tja na lemontski griček. Tolikim ameriškim Slovencem je Marija že pomagala in jim izprosila srečo in zdravje. Vse oo. frančiškane prisrčno pozdravlja vsa naša družina!

CLEVELAND, Ohio - Pošilja Janez Mihelič: S takim veseljem sem prebral v Koledarju članek o Sveti Gori. Saj mi je vse znano, kajti tudi jaz sem pomagal dolgi dve leti. Saj p. John menda ne bo hud, če malo opišem, kako sva odkopavala granate in jih nosila proč. Nekatero so bile po tri čevlje dolge in se na srečo niso razpočile, midva sva jih pa spravljala na nosilnico. Šmenta je bil P. John takrat močan! "Zdaj pa le nesiva," je dejal in že vzdignil, jaz pa nisem zmogel. Pa pogleda nazaj in mi pravi: "To si pa zanič!" In me je popadla jeza. Sem hitro vzdignil - zdaj pa p. John ni zmogel. Pa se je tole spomnil: "Kar zatrkujava jo po bregu!" Bal sem se malo, da se razpoči, pa John je bil tako korajžen. Kar valila svajih po bregu. O, dragi Johan, lepi časi so to bili!

In kako smo kuhali apno in nosili pesek! Če smo bili trudni, nas je znal p. John potolažiti: "Fantje, če boste pridni, boste nekaj dobili!" In res jo je po delu primahal k nam dobri fr. Štefan in nam med smehom razkladal iz kute razne dobrote. Potem pa smo zapeli, da so nas gotovo tja v

NAŠI POKOJNI

Rt. Rev. B. J. PONIKVAR, Cleveland, Ohio
Theresa TROBENTAR, Cleveland, Ohio
Frances ZUPEC, Barberton, Ohio
Anton BENCAN, Chicago, Illinois
Katherine PRUS, Joliet, Illinois
Anna BELEC, Waukegan, Illinois
Rose CHAMPA, Cleveland, Ohio
Jennie HROVATIN, Cleveland, Ohio
Anna KOVACIC, Cleveland, Ohio
Johana STERLE, Virginia, Minn.
Jernej LAVRIC, Chisholm, Minn.
John VOLF, Lake City, Michigan
Joseph KASUN, Greaney, Minn.
Jacob PETRICH, Eveleth, Minn.
Johana BELAJ, Virginia, Minn.
Mary GLIHA, Cleveland, Ohio
Anton SKALA, Cleveland, Ohio
John LUPSINA, Cleveland, Ohio
Vince SOVAR, Lebanon, Pa.
Mary GRILL, Chicago, Illinois
Anton STIGLITZ, Sheboygan, Wis.

Naj počtuva jo v miru!

K SLIKI: Prizor iz vese-
loigre "Glavni dobitek", ki
so jo na pustno nedeljo pri-
redili newyorški Slovenci v
farni dvorani sv. Cirila in Me-
toda na Osmi cesti.

plašč in pa zelo lepi plašč
za rabo pri večernicah in
pri procesijah. Morda bo
darov še kaj in bom kupi-
la še velum za blagoslov.

Vso lemonska samo-
stansko družino in pa vse
bralce iskreno pozdrav-
ljam. In za konec naj re-
čem še to, da je Ave Ma-
ria vedno lepša. Vsaka

številka je lepša od prejšnje.

Gorico čuli.

Najlepše pa je bilo takrat, ko so
prinesli Marijino podobo iz Gorice.
Ves dan prej smo nosili zelenje na
razvaline. . . Kdo bi si takrat mislil,
da jo bo p. John še pred mano prima-
hal v Ameriko. Ali bova še kdaj na
Sveti Gori? Bog mu daj še mnogo let
in pa zahvalim se mu, da me je ta-
krat leta 1921. sprejel za delo!

Tako žalostno je; Slovenci imamo
božja pota Marijina, pa žal tudi to-
liko kletvine. Dobro se spominjam
časov, ko se ne bi noben Slovenec
upal kleti Mater božjo. Pa je prišla
italijanska kuga tudi med nas in še
po prvi svetovni vojni se ni nič spre-
menilo, po drugi pa še manj. Nič ne
pomislijo ljudje, da s tem kličejo nase
in na narod prokletstvo Marijino na-
mesto blagoslova.

HOLLYWOOD, Calif. - Miss Frances
Levstik: Še enkrat se poslužujem Vaše
prijaznosti in Vam pošiljam v objavo
še preostanek imen darovalcev za faro
še preostanek imen darovalcev za faro
Loški potok. Po br. Antoninu so dali:
Mrs. Aszeg \$ 25, Mrs. Lužar \$ 10, An-
gela Fink \$ 2, Mary Fink \$ 1, Josephi-
ne Gorup \$ 1, Mary Ciuha \$ 1. Vsem
Bog plačaj!

G. župniku sem kot že omenjeno po-
slala paket z različnimi stvarmi. Zdaj
sta naročena dva plašča: zeleni mašni

OKLAHOMA CITY, Okla. - Pošilja
John Bizal: Prav z užitkom sem pre-
bral v Vašem koledarju članek o naši
Sveti Gori. Da, lepa zgodovina je za
njo, pa tudi težka in žalostna. Imam
še od doma staro podobico te božje
poti, ki jo hranim za spomin, četudi
je že vsa umazana od otroških pr-
stov. Tale lepa pesem je natiskana
na zadnji strani:

MARIJA, k Tebi vsi hitimo,
pomoči Tvoje si želimo!
O, daj pomoč nam vsaki čas,
pred božji vedi nas obraz,
Ti milostljiva Priprošnjica!
V nobeni sili, ne v trpljenju,
ob smrti, kakor zdaj v življenju,
nas ne zapusti, o Kraljica,
ljubeznipolna Pomočnica!
Otroci hočemo Ti biti,
in s čednostmi Te veseliti!
Vsi s slavospevi Te častimo
iz dna srca, dokler živimo!

DILLON, Mont. - Piše Mrs. Marga-
reta Butala: Naj Vas še jaz enkrat iz
srca pozdravljam in se Vam zahvalim
za Ave Marijo. Brez nje ne bi mogla
živeti, saj tako lepo piše v dragem
materinskem jeziku.

Tam v Lemontu tako lepo Marijo

PET-DOLARSKI KLUB

Romarskega doma

Peter STIMAC, Crested Butte, Colo.
 John CHAMPA, Cleveland, Ohio
 Terezija GUBANC, Cleveland, Ohio
 Frances NOVAK, Cleveland, Ohio
 Franc KAMIN, Cleveland, Ohio
 Anna BAJT, Cleveland, Ohio
 Frances SKULJ, Cleveland, Ohio
 Anna MARINSEK, Cleveland, Ohio

častite. Zdaj za maj bo zopet pri Vas tako lepo kot je bilo v starem kraju. Tu pri nas pa ni nič šmarnic. Ave Maria mesečnik je moja edina tolažba.

MORGANTOWN, Ind. - Piše Alojzij Jeršin: Pošiljam Vam dar za orgle, ki so romarski cerkvi res potrebne. Saj smo Slovenci narod, ki rad poje. To bo zdaj odmevalo tam v Lemontu!

Ob tej priliki prisrčno pozdravljam vse lemontske frančiškane, posebno pa zlatega jubilanta p. Kazimirja. Spomnite se še mene kaj pri Mariji Pomagaj! Čez sedem križev imam že na grbi in živim sam kot

DAROVI

ZA SEMENISČE IN DRUGO- Po \$10: N.G., Mr. Mrs. J. Asseg, J. Speh, J.V., M. Madronich; po \$8: M. Krall; po \$5.50: F. Knauss; po \$5: J. Pianecski, M. Knez, F. Pierce, G. Laurich, F. Kamin, A. Sampson, J. Habjan; po \$4: F. Muhic; po \$3: M. Selak, J. Vidmar; po \$2.50: F. Hribar, I. Percic; po \$2: T. Susnik, M. Flarjance; po \$1.50: R. Koparc, J. Bokar, R. Kenik, A. Vranichar, F. Juratovec, J. Sercel, J. Lunder, J. Sernel, C. Mrezar, M. Mozic, M. Starich, M. Rojc, M. Nose, F. Lekan, M. Lokar, M. Brezar, M. Otonicar; po \$1: Druz. Simic, T. Segar, A. Sernel, J. Brodnik, M. Bulic, Mrs. Prah, F. Omahne, M. Maniza, J. Umek, F. Branisel, J. Turk, A. Hren, A. Kopal, N.N., L. Grabelsek, M. Kosir; po 50¢: R. Urbancic, J. Pelan, F. Jenko, K. Mavser, M. Kuhar, A. Zalar.

ZA POTREBE KOMSARIATA: Po \$80: Miss Kness; po \$25: F. Kosmač, E. Pucelj.

ZA CESTO: Po \$8: M. Hajdinjak; po \$2: M. Hraster.

JAVNO SE ZAHVALJUJEJO presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj in sv. Frančišku: Mrs. James McAsey, Mary Usnick, Mary Fabian, družina Pečnik, Barbara Sedmak, Frančiška Radulovič, Johanna Suscha, Mr. John Trček, Mary Zugel, Mrs. Vihtelič v imenu hčerke Angele Svigert.

puščavnik. Ave Marijo pa vso preberem in z veseljem. Kakor bi se z Vami pogovarjal, se mi zdi, dragi lemontski bratje v Gospodu.

R
o
m
a
r
i
j
e
m

Vse lemontske romarje, ki žele prenočiti v našem Baragovem domu, prav lepo prosimo tole: Sporočite nam pravočasno - najkasneje en teden prej - kdaj pridete, koliko oseb želi prenočišče ter za koliko dni. Za skupine naj nam vodstvo čim preje pošlje seznam imen v istem vrstnem redu, kakor so se priglasile.

Ob prihodu v Baragov romarski dom bo dobil vsak priglašeni listek za določeno posteljo. Kdor se ob dnevih velikih romanj pravočasno ne bo priglasil, ali pa sploh nič pismeno javil, bo dobil posteljo le, če bo še katerega na razpolago.

Romarje iz okolice Lemonta ob tej priliki prosimo, da ob velikih romanjih (4., 5., 6. in 13. julija) prenočujejo doma, da bo tako več postelj na razpolago oddaljenim gostom.

Glede prenočišča in ostalih informacij pišite na naslov: Baraga Home, Box 608, Lemont, Illinois.

Uprava Romarskega doma

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

ZA SV. MAŠE: Po \$50: J.Champa, J.Macek; po \$40: J.Pullman; po \$35: R.Stefanich; po \$30: M.Gorup, J.Heglar; po \$20: J.Schier, J.Polk, P.Kokal Sr., F.Malnar; po \$15: M.Lupsina; po \$12.50: J.Gornik; po \$12: M.Omerza, A.Skala; po \$11: E.Ponikvar, J.Stepic; po \$10: F.Brezovar, J.Mihelich, A.Zeleznik, F.Pirs, A.Russ, I.Mishmash, Mr.Mrs.J.Petrovic, A.Chunta, J.Maver, J.Petrich; po \$8: T.Migvar; po \$7: A.Pogljajen, I.Drobec, M.Koncilia; po \$6.50: P.Laurich, F.Mihelcic; po \$6: M.Lokar, M.Ferkulj, A.Sega, A.Ljubi, A.Rupar, J.Scufsa, M.Verbic; po \$5: J.Asseg, S.Suscha, A.Cukjati, K.Kambic, F.Jenko, G.Laurich, J.Pelan, M.Gornik, M.Marinko, M.Kovacic, J.Zajc, R.Lobdell, R.Plut, Mr.Udovich, Mrs.Angela, R.Ujcic, Mrs.Jezek, T.Zdesar, M.Meitzen, J.Skufca, J.Poljak, Mrs.Simonisek, J.Simec, M.Kozelj, A.Arko, M.Jamnik, L.Grabelshek, M.Garaz, A.Laeders, A.Vihtelic, A.Pozar, L.Novak, M.Orelonsik, A.Bencan, Tretjired Barberton, Ohio, J.Grjol, M.Rus, T.Gubanc, J.Perusek, F.Brancel, J.Ovsenik, A.Hochevar, J.Mohorko, J.Stepanich, J.Cebasek, J.Grill, M.Stare; po \$4.50: M.Lovko, A.Sernel, M.Sodec, M.Branisel; po \$4: A.Levan, A.Treven, L.Kernz, Mrs.Arko, M.Roseman, M.Glatz, P.Rihtar, M.Kapla, K.Germovsek, M.Bojc, M.Cekada, M.Kovach, F.Kastigar, F.Laken, F.Novak, J.Cimperman, L.Raddell, J.Gombac, M.Viscek, M.Peternell; po \$3.50: F.Pirman; po \$3: M.Malovrh, M.Zabukovec, A.Mozina, M.Jalovec, M.Stefancic, J.Brodnik, A.Novak, Druz.Pecnik, V.Pogacnik, A.Rasich, A.Skolar, M.Tomec, K.Toporis, A.Kogovsek, J.Logar, M.Zajc, F.Zakrajsek, A.Bukovec, C.Gregory, M.Vidmar, M.Fortuna, A.Susman, J.Poles, M.Vidmar, M.Pirc, M.Knapp, A.Ljubi, M.Gornik, F.Branisel, A.Ferbezar, J.Orazem, J.Resek, H.Dolinar, F.Gorenc, F.Juns, A.Piks, M.Gorse, F.Skulj, J.Kersman, Mr.Mrs.F.Skuble; po \$2.50: T.Zupancic, S.Mohorko, F.Korenchan, L.Kozelj, A.Savnik, J.Jalovec, J.Gombac, L.Jalovec, F.Jalovec, M.Korosec; po \$2: Androjna Fam., Mr.Mrs.L.Segulin, A.Perse, F.Snyder, A.Kobal, M.Lautar, M.Evetz, K.Gersich, J.Turk, A.Ambrozic, A.Skrabec, W.Wackerlin, T.Migvar, M.Mencin, J.Loazar, F.Drasler, Kosnjek Fam., J.Stajerk, U.Strmole, M.Mlinar, F.Levac, A.Klemencic, A.Zupancic, J.Trobentar, M.Wolf, Mr.Mrs.A.Belaj, M.Jurincic, G.Celesnik, M.Kucic, N.N., B.Sedmak, F.Novak, A.Pinculich, J.Sernel, J.Cebasek, C.Bokal, K.Gerbec, M.Cimperman, I.Oberstar, Mrs.Slanovich, S.Forti, L.Raddell, J.Pintar, M.Zabcic, J.Menart, M.Dreshar, M.Selak, M.Borstnik, F.Kastigar, K.Zerdin, F.Laken, F.Kastigar, M.Knap, M.Sutulovic, Dr.Plese, M.Furar, F.Lekan, A.Koprivetz, D.Strnisa; po \$1.50: A.Vranichar, M.Vihtelic, J.Lavric, F.Sterle, J.Pianecki, A.Kastelc, J.Vidmar, R.Russ, F.Pirman, J.Baznik, J.Krnc, U.Peternell, A.Rozman, N.Tomc, M.Koprivec, J.Hribar, L.Vidmar, M.Hochevar, T.Hrovat, A.Klancar, K.Tomc, M.Zerovnik, A.Milautz, M.Crtalic, M.Pisek, J.Martincic, M.Sadar, C.Bartol, J.Kolence, J.Mertic, M.Kegler, Mrs.Fraus, S.Intihar; po \$1: M.Mencinger, J.Barbich, Mrs.Drobnich, G.Ivancic, C.Klancer, Druz.Simic, M.Notch, M.Zore, F.Orazem, A.Stariha, A.Zaller, M.Bencina, J.Kuznik, J.Champa, Dr.Skur, F.Kosmerl, A.Larriccia, C.Kolar, J.Pelhan, P.Vrecar, F.Bittenc, M.Klep, J.Lustik, M.Oblak, M.Viscek, J.Zupancic, B.Hlade, A.Habjan, M.Staric, A.Zakrajsek, F.Shenk, L.Zakrajsek, A.Kosir, I.Oblak, J.Makovec, F.Brancel, M.Novlan, T.Balazic, M.Kostelec, Mrs.Sutulovic, Panchur Fam., M.Slobodnik, M.Zore, F.Cimperman,

A.Klopccic, F.Lukanc, M.Ivancic, A.Koren, F.Pernac, M.Gornik, G.Raly, M.Golobich, J.Skoreshk, J.McAsey, J.Barborich.

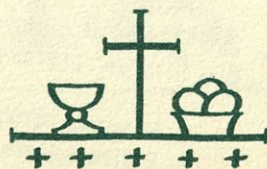
ZA LUČKE: Po \$7.50: T.Gubanc; po \$5: J.Champa, K.Kambic, J.Persin, M.Kovacic, L.Kocjan, M.Kuhar; po \$3: M.Pirnart; po \$2.50: R.Simenc, U.Zobec; po \$2: L.Dragovan, M.Dezellan, V.Pogacnik, M.Stiglitz, M.Bercic, J.Dremelj, M.Gorup, F.Knaus, K.Tome, M.Fink, V.J., M.Ajdisek, J.Vidmar, R.Zeleznikar, A.Kobal; po \$1.50: Mr.Mrs.A.Belaj, T.Troha, J.Dolgan, J.Turk, J.Hlad, A.Svigel, J.Lube, J.Klopccic, J.Macek; po \$1.30: L.Voncina; po \$1: N.N., A.Arko, J.Barborich, J.Erlach, A.Franciskovic, F.Kastigar, J.Turk, A.Hren, K.Bartol, A.Milautz, M.Crtalic, A.Kameen, M.Koncilia, Panchur Fam., P.Podgornik, F.Zuzek, M.Slak, F.Krall, A.Levan, A.Susman, A.Klemencic, M.Sodec, J.Poles, M.Stanonik, J.Strauss, J.Hribar, F.Russ, C.Smrekar, A.Zupancic, M.Marinko, M.Skulj, J.Krnc, E.Ponikvar, J.Staric, J.Pelan, L.Chulick, M.Jugovitch, A.Habjan, P.Rihtar, M.Kocman, I.Gombac, M.Gorse, M.Kompare, M.Kovach, M.Roseman, E.Sirok, D.Strnisa, M.Cekada, U.Sustarsic, A.Rudman, J.Brodnik, U.Legan, R.Russ, A.Skolar, M.Cimperman, G.Zallar, J.Gombach, M.Tomec, J.Bucar, C.Kalan; po .50¢: T.Kerhin, G.Ivancic, M.Malarich, F.Videmsek, J.Bradac, M.Hrastar, A.Pinculich, M.Sturm, J.Kmet, M.Bencina, K.Gerbec, J.Skebec, P.Vrecar, J.Lustik, J.Zdovec, F.M.Zupancic, J.Zajc, F.Zakrajsek, F.Levac, A.Korosec, J.Kuznik, F.Novak, L.Kralj, M.Gornik, F.Sterle, M.Maniza, V.Breznik, A.Drobnic, S.Gerdin, A.Novak, F.Mocilnikar, M.Kovacic, J.Polc, F.Skulj, R.Cimperman, F.Petrich, F.Pernac, F.Snyder, F.Necemar, A.Cadonic, L.Teush; po 25¢: I.Krek; po 10¢: J.Bucar.

DAR LISTU: Po \$7.50: J.Potokar; po \$5: T.Narobe, Rev.J.Kapus, Mr.Mrs.Pirs, M.Kolaric, U.Strmole; po \$3: A.Jeglic; po \$2.50: Rev.S.Kraljic, Rev.L.Mihelich, M.Hrovat; po \$2: M.Malarich, J.Kranjc, J.Mirtic, A.Strnisa, J.Tutin, po \$1.50: A.Doles; po \$1: J.Menart, I.Oberstar, H.Preotle, J.Pelhan, A.Bukovec; po 50¢: A.Penko, Mrs.M.Thompson, E.Ponikvar, M.Turk, M.Meitzen; po 25¢: H.Anderson, L.Riley, F.Pirman.

ZA BARAGOVO ZVEZO: Po \$30: L.Zizek; po \$10: J.Stergar; po \$5: J.Starc, A.Luzar; po \$2: U.Strubel, J.E.Cornelius; po \$1.50: F.Pierce; po \$1: G.Zaman, F.Bittenc, A.Nemanic, M.Ferkul, H.Caron.

ZA ROMARSKI DOM: Po \$5: F.Skulj, A.Bajt, F.Kamin, F.Novak, T.Gubanc, R.Champa, J.Champa, P.Stimac; po \$2: F.Marolt; po \$1.50: M.Sebenik, M.Mohorcic; po \$1: M.Pisek.

ZA APOSTOLAT SV.FRANCIŠKA: Po \$20: F.Lukanc; po \$10: J.Petrich, L.Chemazar, M.Vidmar, M.Vard, U.Struble, F.Drobnic, Mrs. Payne, M.Lovko, M.Jalovec, M.Zabukovec; po \$2: M.Kovach.

Lemontski romarski zvon vabi...

25. maja: Praznik Marije Pomagaj. Romanje Društva Marije Pomagaj KSKJ in Društva Sv. Mohorja, Chicago. Nova maša p. Vale-rijana Jenka OFM.

5. in 6. julija: Obletnica kronanja lemontske Marije Pomagaj. Romanje za vse ameriške Slovence, zlasti pa za nove naseljence. Na predvečer duhovna igra, kresovanje, procesija z milostno podobo. V nedeljo ob 10. uri sveta maša pri lurški votlini, nato Telova procesija z Najsvetejšim in štirimi blagoslovi. Po popoldanski sklepni pobožnosti telovadni nastop clevelandskih fantov in deklet. Ta dan bo med nami prevz. škof ljubljanski, dr. Gregorij Rožman, ki bo imel glavni govor.

13. julija: Zlata maša p. Kazimirja Zakrajška OFM, očeta Lemonta. Slavnostni govornik bo prevz. škof dr. Gregorij Rožman. Udeležite se v čim večjem številu te prisrčne proslave našega jubila, tako zaslužnega za ameriške Brezje!

20. julija: Zvezin dan. Romanje Slovenske Ženske Zveze. Velika slovesnost s procesijo z lučkami na predvečer.

27. julija: Romanje Prekmurskih Slovencev pod okriljem Društva sv. Ane KSKJ, Chicago.

2. in 3. avgusta: Porcijunkulske slovesnosti. K naši Mariji poromajo vse tri fare mesta Lemonta.

17. avgusta: Romanje Oltarnih in Maternih društev iz Clevelanda. Duhovna obnova za članice.

24. avgusta: Romanje fare sv. Jurija iz So. Chicago, Ill.

31. avgusta: Sklepno romanje letošnjega leta. Priredi ga chicaška fara sv. Štefana. Isti dan vsakoletni MEDENIPIKNIK.

Manjša romanja in duhovne obnove po dogovoru. Pišite glede njih na naslov:

FRANCISCAN FATHERS,
P.O. Box 608
LEMONT, Illinois

